

Všude kolem něj, se zhmotňovaly přístroje, ovládací panely, stěny a obrazovky, a vracely se z hyperprostoru zpátky do obvyklých podob.

Perry Rhodan byl první, kdo překonal šok z transice. Ihned se věnoval obrazovkám, které mu zprostředkovávaly okolní vesmír.

Reginald Bull, jeho přítel a první důstojník lodi, zaúpěl a protáhl se. Pak vytřeštil oči: „Kdo?... Kde...? Aha - pořád to samý...”

Během transice se nervová činnost lidského těla zredukovala na minimum. Konec transice neboli hyperskoku, pomocí něhož kosmické lodě překonávaly neobyčejně velké vzdálenosti ve vesmíru v nulovém čase, byl pro každého něčím jako probuzením z hlubokého spánku či bezvědomí.

„Pozici!“ požadoval tvrdě Rhodan. „Srovnejte údaje a hodnoty kurzu pro normální let!”

Bull se začal pohybovat. Rhodanovy rozkazy uváděly v život i ostatní členy posádky, a velín se pomalu plnil činností. Jeden za druhým podávali zodpovědní důstojníci lodi STARDUST II hlášení. Počítač mezitím vysunul vytištěnou červenou kartičku s údaji o pozici lodi. Rhodan se na ni podíval a usmál se.

„Přesněj už to nejde,“ zabručel Bull.

„Naprogramovat hodnoty kurzu pro další let!“ přikázal Rhodan. „Támhle jsou...”

STARDUST II se nacházela šest miliard kilometrů daleko od Slunce a po přímce se pohybovala směrem k mateřské sluneční soustavě.

Země byla na opačné straně soustavy. Venuše a Mars stály v opozici, tedy blíž k lodi než Slunce.

Transice se podařila a proběhla jen s minimálními odchylkami.

„Vysílání pro centrálu v Gobi!”

Spojový důstojník zapnul vysílačku a nastavil dostatek energie, aby rádiové vlny doletěly až k Zemi.

„Chci mluvit s plukovníkem Freytem,“ dodal Rhodan. Pak pozoroval mladého důstojníka u vysílačky. Jsou všichni unavení, říkal si, je načase, abychom si trochu odpočinuli. Hledání planety Poutník stálo všechny členy posádky mnoho sil. Čas od času pohlédl ke vchodu do velínu.

„Nějak je není vidět, co?“ poznamenal Bully.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Zaplať bůh. Nemůžu si pomoci... Nějak si vůči Arkonidanům připadám provinile.”

Bully mávl rukou. „To není tvoje vina. To On rozhodl, že Thora, Crest, ani žádný další Arkonidan nesmí vstoupit do Fyziotronu. On...”

„Ale co,“ přerušil ho Rhodan. „On, On, pořád On! Začínáme si pomalu myslet, že On nebo To, jak jsme mu také jeden čas říkali, je samotný Pánbůh, že?”

Ve stejnou chvíli mladý důstojník ulekaně vykřikl: „Země neodpovídá, pane!”

Rhodan okamžitě zapomněl, že se ještě před chvilkou rozčiloval. Dvěma, třemi skoky se ocitl u vysílačky a přelétl údaje.

„Všechno v pořádku, pane,“ řekl spojař. „Přístroj funguje, jak vidíte podle echa, vysílání dorazilo. Je to vina Země, pane!”

Rhodan to viděl.

„Pusťte mě k tomu!“ požádal mladíka, ten mu uvolnil místo a Rhodan se posadil do křesla. Sám pak znovu vyslal zprávu na Zemi a čekal.

Nic.

Země zůstávala němá.

Rhodan měl co dělat, aby skryl své rozčilení.

Zkusil to ještě jednou. Ještě jednou stiskl tlačítko automatického signálu.

Zelený reflex.

A obrazovka se rozkmitala. Nedůvěřivě se tvářící, ale usmívající se plukovník Freyt: „Šéfe? Fakt jste to vy?”

Rhodan se nemínil rozplývat v přijímacích ceremoniálech: „Co se děje? Podejte hlášení a řekněte mi, proč jsme vás museli třikrát volat, než jste se ozvali!”

Freyt strnul. Úsměv se mu z tváře vytratil, ale oči dál zářily. „Plukovník Freyt z Galakto City,“ hlásil se. „Slyším vás. Na první dvě volání jsem neodpovídal, protože jsem je považoval za léčku, pane!”

„Za léčku?”

„Ano, pane. Za léčku, která by měla prozradit naši pozici. Byl jsem instruován, abych se ve styku s hypervysílačkou choval velmi obezřetně.”

Rhodan přikývl. „Správně. Ale v tuto dobu jste nás už mohl čekat, ne?”

„Ne, pane, to jsem nemohl. Netušil jsem, že budete mít s návratem takové potíže a...”

„Potíže?” zvolal Rhodan. „Tohle byl ten nejjednodušší návrat, jaký si umím představit!”

Ale Freyt se nenechal vyvést z konceptu. „Kdybyste volal alespoň každý půlrok...”

„Půlrok? Vždyť jsme vám volali naposledy před měsícem! V prosinci! Ted' máme leden!”

Freyt se zarazil. „Tady něco nesedí, pane. Ano, volali jste naposledy v prosinci, ale to bylo před pěti lety!“

Rozhovor byl veden natolik nahlas, že ho všichni ve velínu slyšeli. Teď jeden pochyboval o zdravém rozumu druhého.

Rhodan pocítil náhlé ticho. Dlouho se díval do Freytovy tváře a pak zkontroloval letopočet. Na Zemi bylo skutečně o pět let víc, než se domníval.

„Tak dobrá,“ řekl nakonec. „Patrně jsme někde ztratili pár let. Jak se vám mezitím dařilo, Freyte?“

Freyt si oddechl. Už se obával komplikací.

„Špatně, pane,“ odpověděl podle pravdy. „Země je přesvědčena, že se s vámi už nemůže počítat. Východní blok se domnívá, že to je šance. Asijská Federace a NATO se dál snaží o Světovou vládu. Ve Východním bloku došlo k puči a teď to znovu vypadá na třetí světovou válku. Zatím jsem se nijak nesnažil ovlivnit běh událostí, protože...“

Rhodan mávl rukou. „To je v pořádku, Freyte. Nejpозději za hodinu přistaneme, a pak se uvidí.“

Přerušil rozhovor a otočil se v křesle, tak, aby viděl na Bullyho.

Reginald Bull vypadal značně bezradně. „Kde jsme to byli tak dlouho?“

Rhodan pokrčil rameny. „S tím si budeme muset chvíli lámat hlavu..., později. Možná, že na Poutníku platí nějaký jiný čas. Nejdůležitější zatím je, že spousta věcí na Zemi nevypadá tak, jak bychom si přáli, a jak by to mělo být.“

O pár minut později mýjela STARDUST oběžnou dráhu Marsu. Mars plul asi dvacet miliónů kilometrů odtud.

Rhodan dostal hlášení od zaměřovačů. Hlas, který se mu ozval, zněl překvapeně: „Zaměřili jsme hmotu, pane.“

„Pozice?“

Muž ji udal. „Z našeho pohledu je to odněkud za Venuší,“ dodal.

„Pokračujte v pozorování!“ rozkázal Rhodan. „Dejte mi vědět, jakmile se dozvíte něco přesnějšího!“

Pak vypnul spojení a zahleděl se na obrazovku, která visela před jeho pracovištěm.

Hmotové zaměření v blízkosti Venuše!

Základna, kterou Třetí moc zbudovala právě na Venuši, byla nenahraditelná. Měli tam k dispozici mohutné zbraně a veliký arkonidský počítač.

Znamenalo snad to zaměření, že se někdo na Venuši chystal přistát?

Rhodan se hoře usmál. Věřil, že by se mohl v klidu vrátit domů. Porazil mocného protivníka - Topsisery, našel tajemství věčného života, získal znalosti, které neměli ani Thora s Crestem a měl příslib bytosti z planety Poutník, že se lidstvo může stát vládcem Galaxie. To byl dostatek důvodů, proč se těšil na návrat domů.

Zaměřovač se znovu ohlásil a vzrušeně vyhrkl: „Další výsledky, pane! Vpředu je nejméně čtyři sta jednotlivých objektů. Kosmické lodě nebo tak něco. Poměrně malé. Průměrný obsah lodí nedělá víc než třicet tisíc kubíků. Ale blíží se k Venuši. Myslím, že tam chtějí přistát.“

Rhodan vyskočil. „Měníme kurz, pánové! Letíme k Venuši. Loď se s okamžitou platností nachází v nejvyšší bojové pohotovosti!“

Plukovník Freyt se o změně dozvěděl až poté, kdy Rhodan určil nový směr letu. Nikterak ho to nenadchlo, ale chápal, že Venuše je důležitá.

Z centrály v Gobi nezjistili ve vesmíru žádný pohyb. Nikdo nemohl říci, kdo se to v oblasti Venuše najednou vyskytl.

Jenom Rhodan cosi tušil. Jeho tušení se mu sice zdálo být poněkud dobrodružné, ale jiné vysvětlení neměl. Freytovi by jistě neuniklo, kdyby z hyperprostoru přiletělo čtyři sta lodí.

Tudíž ty lodě z hyperprostoru nepřiletěly.

Plukovník Freyt dostal rozkaz vyčkávat.

Generál Tomisenkov přihlížel, jak mu stavějí stan. Oblékl se podle toho, co vyžadovaly zdejší klimatické podmínky. Měl krátké kalhoty a košili s rozhalenkou.

Sundal si čepici a otřel pot z čela. Pak pohlédl na svého pobočníka: „Hrozná počasí, že?“

Pobočník horlivě souhlasil. Nebylo dobře generálu Tomisenkovovi odporovat, ať to bylo v jakékoli souvislosti.

„Ale brzy budeme mít tu záležitost za sebou,“ pokračoval Tomisenkov. „Pak si nebudeme muset každou půlminutu otírat pot z čela.“

Znovu se otřel.

V tu chvíli mezi stany vběhl muž se dvěma popsanými papíry v rukou.

„Hlášení!“ volal z dálky. „Hlášení pro generála!“

Tomisenkov se otočil.

„Dej to sem!“ zabručel.

Rychle přelétl očima zprávu. Pobočník si všiml, jak u toho generál zrudl. „Proč tady pobíháte s papírama!“ vyjel na poslíčka. „Proč rovnou nestřelíte?“

Spojař stál v pozoru.

„Utíkej, hochu?“ zařval na něj Tomisenkov. „Řekni jim, že mají tu věc sestřelit!“

Poslíček se otočil a prchal zpět. Tomisenkov vzal pobočníka za loket a naklonil se k němu: „Něco zaměřili,“ vysvětloval. „Nejdřív si mysleli, že to je nějaké nebeské těleso, protože to bylo tak velké. Ale provádí to všelijaké divné pohyby. Takže ode mě chtěli vědět, co mají dělat.“

Pak se na pobočníka lišácky podíval.

„Víte, co to je?“

„Nevím, pane generále.“

„Já vám to řeknu: Hodně se kdysi vyprávělo o jistém americkém majoru Rhodanovi - vzpomínáte si? A o velkých kosmických lodích, na kterých údajně létal.“

Myslím, že se dozvěděl o naší akci Venuše, a že se teď snaží sebrat nám vítr z plachet.“

Adjutant zbledl.

„Perry Rhodan?“

Tomisenkov rychle přitakal. „Pravděpodobně. Stejně jsem si vždycky přál se s ním setkat. A patrně se mi tohle přání brzy splní.“

Ve stejný okamžik se země otřásla a k nebi nad Venuší se vzneslo osm bojových raket.

Tomisenkov se zasmál. „Ten se bude divit, jaké pro něj máme připraveno vřelé přivítání!“

„Přistání za čtyři minuty! Ochranné štíty?“

„V pořádku!“

Rhodan se pozorně rozhlédl. Kromě něj a Reginalda Bulla byli ve velínu ještě čtyři muži. Ostatní zaujali svá místa jinde na lodi. Na obrazovkách dostávali první obrázky džungle na Venuši...

„Zaměření! Bojové rakety!“

Zářivý blesk na obrazovce. Zabolet do očí. Ale nebylo nic slyšet. Mohutná loď dál sledovala svůj původní kurz.

Bull nezúčastněně hlásil: „Nukleární hlavice, působnost jedna megatuna TNT!“

Pak se otočil a zeptal se: „Co to bylo?“

Rhodan se pobaveně usmál. Na obrazovce se znovu zablesklo.

„Co to může být, když se po kosmické lodi stílí tak zastaralými zbraněmi?“

Nechal na Bullym, aby si odpověď našel sám. Zavolal zaměřovače a zjistil, že letová dráha bojových raket začíná na severním pólu planety, těsně u břehu moře.

Zbraňové centrály STARDUSTU marně čekaly na rozkaz k palbě. Rhodan se rozhodl jinak.

Zapojil ruční řízení, slétl dolů těsně nad povrch moře a rozletěl se na sever směrem ke břehům.

Tomisenkov klel.

„Vypalte další salvu!“ křikl na zbraňového důstojníka. „Ať mají ochranné štíty jaké chtějí, když je budeme dostatečně dlouho zpracovávat, prolomíme je!“

To bylo v podstatě správné. Každý ochranný štít časem povolil, byl-li vytrvale ostřelován. Ale Tomisenkov neměl ani tušení, jaká síla by to musela být, aby prolomila štít STARDUSTU. Jeho stovka nukleárních raket na to nestačila, nestačilo by jich ani tisíc.

Vtom se znovu ohlásili spojaři od radarů: „Nepřítel se k nám blíží, pane generále! Rychlost asi patnáct kilometrů za vteřinu. A je to velké...“

Ohnivá koule rostla, rostla ještě dvě, tři vteřiny a pak stála nad táborem jako hora chrlicí oheň, vystřelila a...

Pak přišel zánik světa.

Tomisenkovy ušní bubínky vypověděly službu a zároveň ho světlo výstřelu oslnilo. Cítil, jak ho neznámá síla strhává a žene pryč odtud. Pak se o něco udeřil, zoufale se snažil postavit na nohy ale za okamžik omdlel.

Když se probral, vůbec netušil, kolik meztím uplynulo času. Už neměl hodinky.

Vstal a přes ostrou bolest na hrudi se zhluboka nadechl a rozhlédl se.

To, co spatřil, překonalo jeho nejhorší očekávání.

Tábor už nebyl.

Neexistoval.

Džungle se změnila. Od jihu se táhla stezka, široká kilometr. Od jihu na sever - přes jeho tábor se všemi jeho zbraněmi.

Stezka, jako by ji vyjel nějaký obrovský válec.

Tomisenkov se zachvěl a vykročil k ostatním lidem, se kterými se před útokem nacházel na malé mytíně.

Zbraňový důstojník byl mrtev. Adjutant ještě jevil známky života. Tomisenkov s ním zatřásl, až pobočník nakonec otevřel překvapené oči.

„Vstaňte!“ vyjel na něj Tomisenkov.

Svým vlastním slovům generál rozuměl, ale pobočník ukázal na uši a zavrtěl hlavou.

Tomisenkov znovu zařval a naznačil gestem, co má pobočník udělat: „Vstaňte!“

To zapůsobilo. Adjutant vyskočil.

Pak Tomisenkov gestem naznačil, že půjdou prohledat místo, kde stával tábor. Sám šel nalevo, pobočník směrem napravo. Začalo hledání těch, kteří přežili. Generál Tomisenkov přivedl na Venuši deset tisíc mužů. Elitní divizi.

Osm tisíc jich přežilo, tři čtvrtiny však byly těžce zraněny. Nikdo z mužů už neslyšel - když se chtěli dorozumět, pak jedině písemně.

Z pěti set lodí, se kterými divize přistála, tu stálo na nohou už jenom osmdesát. Zbytek nevydržel nápor tlakové vlny. Její stopa byla dlouhá deset kilometrů a uprostřed se táhla úzká žhavá prohlubeň, kterou zatím nebylo možné překročit, takže se Tomisenkov nemohl podívat na druhou stranu.

„Co to bylo?“

Jediný, kdo měl nějakou představu o tom, co se stalo, byl generál Tomisenkov. Ale nemínil svým lidem vysvětlovat, jak podcenili Rhodanovy mocenské prostředky. Navíc generál nebyl ještě zdaleka přesvědčen, že by snad měl kapitulovat. Džungle na Venuši byly rozlehlé. Mohl v nich schovat stovku takových divizí, jako byla tato.

Generál prokázal svůj organizační talent - přestože šest tisíc jeho lidí bylo těžce zraněno a nemohlo se hýbat, a přestože nikdo neslyšel, přemístění jednotky začalo už za dvě hodiny po katastrofě.

Zbýlé lodě odvezly většinu jednotky, ostatní ranění byli odneseni do džungle na provizorních nosítkách.

Tomisenkovým cílem bylo pohoří na severozápadě. Nebylo od tábora dál než dvě stě kilometrů, ale při primitivním způsobu transportu odhadoval, že na to budou potřebovat asi týden.

Spolu se svým pobočníkem a několika dalšími vysokými důstojníky opustil vyklizený tábor jako poslední. Mnoha mužům se mezitím zvolna vracel sluch a mohli spolu mluvit, i když na sebe přitom křičeli.

Zvědavost a nejistota jeho lidí vzrostly natolik, že byl nucen prolomit mlčení a vysvětlit důstojníkům, co se to vlastně stalo: „Myslím, že jste tu kouli všichni pozorovali,“ křičel. „Není pochyb o tom, že to je loď, na které létá Rhodan.“

„Byla přece aspoň kilometr vysoká!“ namítal někdo.

Tomisenkov sklonil hlavu. „Asi tak, ano. To, co jsme prožili, nebyla žádná speciální zbraň. Ta loď se pohybovala rychlostí patnácti kilometrů za vteřinu, což odpovídá zhruba rychlosti meteoritu, který pronikne do pozemské atmosféry. Vzduch tomu tělesu nestačil uhnout, takže se jeho molekuly zhustily a ionizovaly, což vedlo mimo jiné k prudkému nárůstu teploty,“ řekl a ukázal směrem ke spálené stopě. „Sami vidíte! Jedinou otázkou je, jak se Rhodanovi daří udržet loď, aby nezačala žhnout. O tom nic přesnějšího nevíme.“

Odmlčel se a čekal na dotazy. Ale žádné nepřicházely.

„Takže si pospěšme!“ přikázal Tomisenkov. „Rhodan na sebe nenechá dlouho čekat. On moc dobře ví, co by na Venuši mohl ztratit. Připravíme mu vřelé přivítání!“

Rychlost patnácti kilometrů za vteřinu je pro lidské oko nezaznamenatelná. Rhodan vůbec netušil, kdy a ve kterém místě se STARDUST přehnal přes nepřátelský tábor, ale automaty pořídily záznamy přeletu a podle nich to nebude těžké zjistit. Na palubě se mezitím dohadovali, jakého to mají na Venuši protivníka. Jediný, kdo by na tuto otázku dokázal odpovědět, zvolna zbrzdil let své mohutné lodi a namířil si to k horskému masívu, pod jehož skalními stěnami se ukrývala základna.

Asi pět set kilometrů od ní však byla STARDUST zastavena. Byl to silný a náhlý efekt, ale pro loď nikterak nebezpečný. Během několika vteřin zůstala úplně stát.

Rhodan se trochu unaveně uvelebil v křesle. Všude kolem něj vládlo vzrušení. Bully běhal od přístroje k přístroji, spojaři se snažili vyčíst co se dá, a technici se ujišťovali, že na lodi je vše v pořádku.

Rhodan nakonec vydal rozkaz: „Dolů! Přistaneme!“

Bully na něj nechápavě zíral.

„Co se děje? Proč nemůžeme dál?“

„Protože jsme byli příliš opatrní,“ opáčil unaveně Rhodan.

STARDUST klesala. Těsně nad povrchem džungle z ní vyjely teleskopické nohy a měkce dosedla.

„Přistáli jsme!“

Rhodan vstal a šel k palubnímu rozhlasu. „Prosím pány důstojníky ke mně do velínu. Mám pro ně jisté vysvětlení.“

Rozkaz byl ihned vykonán. Velín byl zanedlouho zaplněn čtyřiceti důstojníky a mnoha mutanty, kteří podle pravidel Třetí moci patřili mezi důstojníky.

Rhodanovo oznámení, že se STARDUST vrátila do mateřské sluneční soustavy o čtyři a půl roku později, než bylo vypočítáno, vyvolalo značný údiv. Rhodan se však omezil jen na ohlášení skutečnosti, vysvětlení ani zdůvodnění tohoto faktu už nepodal.

Dále uvedl, co se dozvěděl od plukovníka Freyta o politickém vývoji na Zemi.

„Až se vrátíme na Zemi,“ řekl, „uvidíme tam něco zcela jiného než to, nač si pamatujeme. Pět let očividně stačilo, aby přinejmenším část lidstva sešla ze správné cesty. Budeme se muset postarat, aby Země tímto chybným vývojem nijak neutrpěla.“

Ale nejdřív nám půjde o jiný problém. Všecky naše plány, pokud se týkají lidstva a jeho vývoje v galaktickém prostoru, většinou záleží na tom, zda budeme pokaždé schopni včas najít planetu Poutník. Naše počítače musejí neustále znát přesnou polohu této planety. Tento úkol je tím naléhavější, že se na Venuši najednou objevil nečekaný protivník a že se snaží dostat do své moci zařízení, které na Venuši máme.“

Udělal pauzu a rozhlédl se, jako by si svá následující slova musel ještě řádně promyslet.

„Počítač je naprogramován tak, aby žádnému člověku neublížil. Přiznávám, že jsem už nepočítal s tím, že by se základny mohl zmocnit někdo z lidí, kdo by byl našim nepřítelem.“

To se však očividně stalo. Lodě, které jsme zaznamenali v zaměřovačích, i rakety, které proti nám vzlétly, jsou bezesporu pozemského původu. Vzhledem k tomu, že počítač základny povolil přistání vetřelců, je tato domněnka potvrzena. Nic proti nim nepodnikl - proto to jsou opravdu lidé.

Podle zprávy plukovníka Freyta máme důvod se domnívat, že půjde o zástupce Východního bloku.

Počítač udělal ještě jednu věc: když zaznamenal bombardování naší lodi nukleárními zbraněmi, klasifikoval tento útok jako mimořádně nebezpečný a automaticky uzavřel základnu, aby se do ní nikdo nedostal. Vůbec nikdo.

Přiznávám, že jsem předchozí události vskutku nepředpokládal.

Skutečností tedy je, že ani my nemáme možnost proniknout do základny dřív, dokud nezneškodníme protivníka a nepřesvědčíme počítač, že už žádné nebezpečí nehrozí.“

Ostře pohlédl na důstojníky.

„A to se musí stát velmi rychle. Za takové tři týdny už ani náš počítač na základně na Venuši nebude schopen propočítat dráhu planety Poutník a navždy ji ztratíme.“

Vydejte v tomto ohledu instrukce podřízeným.

Děkuji vám, pánové!“

STARDUST měla před sebou velmi těžký, nicméně řešitelný úkol.

Ve velínu zůstali jen Rhodan, Bull a oba důstojníci, kteří tam kontrolovali přístroje.

Bull kroutil hlavou. „Teda, abych byl upřímněj, já tomu všemu moc nerozumím. Ty myslíš, že je moudrý lidem říkat, žeš udělal chybu?“

Seděli v pilotních křeslech. Rhodan se usmál. „Proč ne? Vždyť jsem ji přece udělal!“

„Nenazýval bych to chybou. Tenkrát by se ti každěj vysmál, kdybys základnu na Venuši zabezpečil proti útoku Východního bloku.“

Rhodan pokrčil rameny. „A vidíš, udělali to. Ne. Byla to moje chyba. Měl jsem vzít v potaz všechny možnosti.“

Bull zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „No dobře. Ale jednu věc pořád ještě nechápu.“

„Jakou?“

„Freyt přece musí bejt o vývoji na Zemi informovanej. Proč nám nic neřekl?“

Rhodan sraštil obočí. „Taky moje chyba. Freyt má v sobě hypnoblok. Není tím pádem schopen jakkoli ovlivnit politický vývoj na Zemi během mé nepřítomnosti, anebo vyvíjet nějaké své ambice. Technické možnosti Třetí moci měl k dispozici bez omezení. Ale možná že by podlehl pokušení.“

Proto má v sobě ten blok. A proto také nic nepodnikl, když se Východ odtrhl a sestoupil ze správné cesty.“

Reginald Bull pokyvoval hlavou.

„No dobrá,“ řekl po chvíli. „Ale nikdo přece nemohl počítat, že někde ztratíme čtyři a půl roku, že?“

„Nepokoušej se mě omlouvat,“ radil Rhodan. „Bylo mou chybou, že jsem svá rozhodnutí dělal bez konzultace s počítačem. Je to ponaučení do budoucna.“

Bull na něj vážně pohlédl. „A co teda ta invazní flotila? Proč ji jednoduše nevygumujeme?“

Rhodan váhavě odpověděl: „Zprv se mi příčí někoho jednoduše vygumovávat, a za druhé to prostě není možné. Jestliže je šéf flotily alespoň trochu inteligentní, už se z původního místa stáhl. Pokud je někde v džungli, jako že je, pak bude těžké ho najít.“

Bull dlouho přemýšlel. „Takže nás čeká malá válka v džungli?“

Rhodan se usmál. „Pokud bude opravdu malá, pak budeme moci být spokojeni.“

Rhodanova otevřenost vůči jeho lidem měla přímo opačný účinek, než jaký čekal Bull: Poprvé v historii Třetí moci udělal Perry Rhodan chybu a také ji hned přiznal. Jeho muži, pro které vždy znamenal zářný příklad a vzor, se cítili poctěni, protože jim vlastně dal najevo, jak velmi je potřebuje a že i on je jenom člověk.

Na lodi vzrostl silný pocit sounáležitosti.

Každý rozkaz, který Rhodan vydal v boji proti vetřelcům, byl ihned a neprodleně vykonán. Všechno šlo, jak se říká, jako po drátku.

Dvě hodiny po přistání měl Rhodan na stole všechny podklady o původním táboru protivníka. O další dvě hodiny později měl k dispozici zprávy o tom, jak generál Tomisenkov reagoval na úder, a sedm hodin nato byla sestavena a vyzbrojena expediční jednotka o síle padesáti mužů.

Rhodan osobně převzal velení.

Ale ještě předtím vedl rozhovor s oběma Arkonidany. To Crest a Thora ho přivedli na stopu planety věčného života...

Crest seděl sám ve své kajutě.

Opíral se v křesle a díval se do stropu. Ani se nepohnul, když Rhodan vstoupil.

„Nevím,“ řekl Perry, když se zastavil za Arkonidanem, „jestli má smysl poddávat se melancholii.“

Hovořil arkonidsky.

Crest nechal uplynout jistý čas, pak se pootočil a vážně na Rhodana pohlédl. „Vy nemáte tušení, jakou porážku jsem já a má civilizace utrpěli. Pro nás mělo smysl už jenom jedno - získat věčný život - jinak nic. Je velmi tvrdé slyšet, že jsme zklamali, a proto je nám zapovězen nejvyšší stupeň vývoje.“

Rhodan hledal slova. Posadil se vedle Cresta.

„Opouštím loď,“ řekl vážně. „Kdosi se usadil na Venuši a dělá nám potíže.“

Crest překvapeně zvedl husté bílé obočí.

„Nevím, jak dlouho tam venku zůstanu,“ pokračoval Rhodan. „Proto vás chci o něco poprosit.“

Arkonidan se mírně pousmál. „Jste si jist, že dokážu ještě vstát z tohoto křesla a přemoci svou rezignaci?“

Rhodan přikývl. „Ale samozřejmě. Dávejte trochu pozor na Thoru, ano? Je z toho všeho hodně přepadlá, a víte, jak je impulzivní...“

Crest se pořád ještě usmíval. „Jistě, dám na ni pozor,“ ujistoval. „Od chvíle, kdy jsme odstartovali, jsem ji neviděl, ale hned za ní půjdu.“

Vstal.

„Ať se vám daří!“ popřál Rhodanovi. „A vraťte se v pořádku!“

Rhodan přitakal.

O dvě minuty později stál ve vchodu z lodi a vydával svým lidem rozkazy. Padesátičlenné komando bylo rozděleno do skupin. Jednotlivým skupinám veleli ostřílení muži jako Deringhouse, Nyssen a Tanner.

Každý z mužů měl na sobě arkonidský transportní oblek, vybavený univerzálním antigravem, který člověka dokázal transportovat vzduchem. Dále byl oblek vybaven například speciálním deflektorem světla, který umožňoval budit dojem neviditelnosti.

Každá skupina měla k dispozici tři Shifty, což byl arkonidský dopravní prostředek, který se uměl pohybovat ve všech třech živlech.

Muži byli vyzbrojeni obvyklými zbraněmi. Jenom důstojníci měli navíc psychozářiče.

„Nepřítel je na pochodu,“ vysvětloval Rhodan. „Myslím, že známe jeho cíl, ale budeme muset být neustále ve spojení s lodí, abychom měli jistotu.“

To, co máme v úmyslu, je klasická staromódní válka v džungli, jen s tím rozdílem, že druhá strana dobře ví, že jsme podstatně lépe vyzbrojeni než oni. Proto budeme moci jít ve velmi široké rojnici.

Kromě toho musíme jednat velmi rychle. Nemáme čas - tak do toho a zlomte vaz!“

Generál Tomisenkov velmi brzy zjistil, že obtíže pochodu džunglí značně podcenil.

Chanikadze, mladý arménský poručík, kráčel už dvě hodiny před generálem a klestil cestu tak, aby Tomisenkova náhodou neudeřila nějaká větev.

Na počátku třetí hodiny pochodu, když se Chanikadze právě snažil odstranit spleť lián, přelétl přes stezku dlouhý, bílý, jako stehno tlustý červ, jednou se kolem poručíka otočil a strhl ho do džungle.

Než by Tomisenkov s pobočníkem řekli švec, červ byl zčásti pryč. V džungli nalevo zmizelo asi dvacet metrů jeho délky a přes stezku doprava nahoru se táhlo zbývajících dvacet bílých metrů. Generál se svými muži do něj zběsile stříleli z automatických pistolí, ale venušského červa to nikterak nezajímalo.

Chanikadze byl pryč. Tomisenkov vydal přísný rozkaz sledovat červa. Nechtěl v nepřehledné džungli ztratit další lidi.

O půl hodiny později zaslechli od západu rytmický, dunivý zvuk, a když ušli dalších asi pět set metrů, našli stopu původce zvuku, připomínajícího zemětřesení. Byla to stopa o průměru pěti metrů. Uprostřed ní bylo vidět útržky uniformy a hlína byla nasáklá krví. Ani se nedalo odhadnout, kolik generálových mužů tu té prehistorické obří příšeře padlo za oběť.

O dva kilometry dál stezka zahýbala ostře k jihu a vedla po břehu úzkého, ale dlouhého lesního jezera. Jednomu z důstojníků byla taková oklika příliš dlouhá. Vstoupil do vody, chvíli počkal a pak začal plavat.

Když měl za sebou tři čtvrtiny cesty, musel se vyhnout zvláštnímu objektu, připomínajícímu barevný koberec, který klidně spočíval na hladině. Důstojník jej míjel ve značné vzdálenosti, ale koberec se najednou pohnul a následoval ho. Plavec si jej nejdříve nevšiml, ale když Tomisenkovův pobočník vykřikl a ostatní se přidávali, zpozorněl.

Rychlým kraulováním se snažil dostat ke břehu, ale v místě, kde by se nohama dotkl dna, ho koberec dostihl. Voda stříkala, vřela a vařila se, a Tomisenkovův muž šel ke dnu. S kobercem se zároveň stala zvláštní změna. Najednou už nebyl barevný a rozprostřený přes hladinu, ale stal se šedivým, masivním kusem něčeho nedefinovatelného, jehož síly očividně značně převyšovaly možnosti nebožáka.

Pak se šedivá hrouda ponořila. Po vojákovi nezůstala stopa.

Na, opačné straně spáleného pruhu země přežilo několik vojáků protivzdušné obrany. Původně k jejich jednotce patřilo více než dvě stě mužů, ale nakonec jich zůstalo jen osmadvacet.

Z deseti odpalovacích ramp stály jenom dvě. Zásoby nukleárních hlavic se smrskly ze dvou stovek na pět kusů.

Velení nad těmi osmadvaceti převzal major Lysenkov. Byl to mladý muž, který toužil lidem ukázat, že je pánem situace.

I tady se s nimi však dorozumíval pouze písemně.

Nicméně po několika hodinách snažení se podařilo opravit jednu z přenosných vysílaček, takže se pokusil navázat spojení s Tomisenkovem.

Marně.

Generál se nehlásil, a nehlásil se ani nikdo jiný.

To Lysenkovovi zamotalo hlavu. Trvalo mu pak značně dlouho, než pochopil, že generál patrně opustil původní tábor a že možná nechal na starém místě nějaké upozornění, kterým směrem odešel.

Nicméně se Lysenkov choval podle předpisů: očekával další útok protivníka, a proto dal obsadit zbylá stanoviště u ramp, vyhlásil bojovou pohotovost a vyčkával.

Major Deringhouse dostal za úkol prohledat okolí spáleniště a zjistit, zda se u bývalého tábora někdo nezdržuje.

Opustil skupinu a s několika muži ve dvou Shifttech vyrazil těsně nad zemí směrem k jihu.

Západní polovinu tábora našel pustou a prázdnou – až na mrtvolu obětí.

Potom se Shifty zvedly do výšky jednoho sta metrů a zvolna pluly nad místem zkázy. Chvilí předtím, než se mělo setmít, přistály u zničené raketové lafety. Deringhouse ji celou prohlédl, ale jediné, co našel, byla písmena, psaná azbukou na ovládacím panelu - důkaz, že na Venuši přistáli vojáci Východního bloku.

Důležité bylo zjištění, že se lafeta nacházela ještě zčásti v džungli, takže se jen těžko daly najít případné další, pokud by na ně člověk přímo nenarazil nosem.

Deringhouse měl ve skupině jediného mutanta: Sona Okuru. Hubený Japonce s velkými kostěnými brýlemi měl tu zvláštní schopnost, že svými očima přijímal mnohem více elektromagnetického spektra než obyčejní lidé. Son Okura byl schopen vidět infračervené vlny, jakož i zářící modř pozemského nebe. Přijímal a vyhodnocoval i ultrafialové světlo.

Pro Deringhouse byl v této chvíli obzvlášť důležitý, protože se po setmění obával zapnout ultrareflektoři. Pro Okuru však byla noc stejně jasná jako den.

Další pomoc pro Deringhouse představovaly malé mikrovlnné přístroje, naložené na každém Shiftu. Jeden z jeho lidí prohledával okolí místa, na kterém přistáli. Na obrazovce slabě zářily drobné zelené body, znamenající zachycený odraz lafet dalších raket.

Jiný muž zaznamenával výsledky na provizorní mapu.

Zatímco Deringhouse ještě čekal na konečné výsledky, ohlásil další muž zvýšenou radioaktivitu. Deringhouse si vzal dva muže a Okuru, a vydal se hledat její pramen.

Blížili se k pruhu spálené země.

Okura se náhle zastavil a zvedl ruku. Deringhouse strnul. Zleva se ozýval rachotivý zvuk neohrabaného dusotu. Pak spatřili as dvacet metrů dlouhý stín.

Stín za okamžik zmizel k severu. Trojici lidí buď neviděl, anebo pro něj nebyla zajímavá.

Pochodovali dál, překonávali větší a větší překážky. Nakonec byli nuceni zapnout antigravy ve svých transportních oblecích až dorazili na místo, kde hodnota radioaktivity zůstala velmi vysoká.

Asi sto metrů před sebou Okura spatřil shluk temných předmětů, které považoval za zbytky nějaké budovy. Nebylo pochyb o tom, že záření vycházelo odtud. Deringhouse byl téměř přesvědčen, že lidé z Východu tu uložili nějaké nukleární zbraně a že tyto zbraně byly při přeletu křížníku zničeny.

Chtěl se vrátit, ale v tu chvíli mu Okura položil ruku na rameno: „Pssst!“

Naslouchali. Vítr od východu přinášel zvuky úderů. Deringhouse je nedokázal rozluštit, ale Okura řekl: „To je mačeta! Ně kdo se k nám blíží. Vidím ho!“

Deringhouse se rozhodl počkat.

Údery přestaly, když neznámý dorazil na okraj džungle a spatřil před sebou spálený pruh země. Nikdo kromě Okury ho neviděl, proto Japonec tiše informoval: „Má uniformu. V levé ruce drží automatickou pušku a v pravé nějaký malý přístroj.“

O minutu později dodal: „Jde přímo k nám! Raději se schovejme!“

Zaujali pozici za přeraženým kmenem obrovského stromu, který padl za oběť vichřici. Deringhouse odjistil svůj paprskomet.

O chvíli později spatřili obrysy nějakého muže. Mumlal sám pro sebe a nakonec se zastavil asi pět metrů od nich. Přístroj který držel v levé ruce, poblikával. Muž měřil radioaktivitu.

Deringhouse neměl čas na rozmyšlenou. Kdyby vystřelil z paprskometu, bezesporu by muže zabil. Ale chtěl se od něj něco dozvědět.

Opatrně se napřímil. Cizinec byl k němu pootočen zády. Deringhouse udělal dva tři dlouhé skoky, a než se muž stačil vzpamatovat, dopadla mu na lebku pažba majorovy zbraně.

Muž se zlomil v kolenou a padl k zemi.

„Pojďte sem!“ zvolal Deringhouse. „Dostal jsem ho!“

Major Lysenkov se sice ovládal, aby si jeho lidé ničeho nevšimli, ale sám dobře věděl, že pokud tento stav potrvá dál, brzy dostane kolaps.

Na udusané zemi pod jediným stanem, který zůstal, ležela mapa oblasti, na které generál Tomisenkov přistál se svou expedicí. Lysenkov do ní zakreslil svůj odhad spáleného pruhu, v jehož centru se nacházela spečená raketová základna.

Náhoda tomu chtěla, že právě v místě, kde se nacházel, byla horká stopa nejužší. Lysenkov si předsevzal, že vezme své muže a propracují se na druhou stranu. Bylo mu jedno, kolik jich cestou případně ztratí, nicméně musel brát v potaz silnou radioaktivitu, protože před příliš silným zářením neuteče nikdo. Ani on ne.

Proto tam poslal muže, který ji měl změřit a najít nejschůdnější cestu.

Lysenkov se podíval na hodinky.

Kde ten chlap trčí?

Lysenkov vstal a vyšel ze stanu. Zvolna kráčel směrem, odkud čekal vracejícího se podřízeného.

Zastavil se a naslouchal.

Uslyšel kroky a pak před ním vyrostl stín.

„Kde jste tak dlouho?!“ vyjel Lysenkov.

Muž se zastavil, ale neodpovídal.

„Pojďte sem!“ rozkázal Lysenkov.

Muž udělal pár kroků směrem k němu.

„Kde jste tak dlouho!“ zlobil se Lysenkov. „Vysvětlete mi to!“

Ve chvíli, kdy zaváhal, protože silueta před ním byla značně menší než muž, kterého poslal do terénu, však už bylo pozdě.

Kočíím skokem chytil Son Okura majora za hrdlo. Nedal Lysenkovovi šanci. Mocný úder pažbou paprskometu ukončil boj dříve než mohl vzplanout.

Okura tiše hvízdal. Za okamžik u něj stál Deringhouse s desátníkem. Japonec ukazoval na Lysenkovovo bezvládné tělo: „Vypadá to na zdejšího šéfa!“

Deringhouse přikývl. „Spoutat a dát mu roubík!“ přikázal krátce. „A pokračujeme dál! Necháme ho tu zatím ležet!“

Son Okura vykročil. Ve směru, odkud Lysenkov přišel, našli stan, a Okura pak našel ještě další tři provizorní příbytky. Deringhouse podle nich odhadoval počet tábořících mužů asi na třicet.

Zavolal zbytek svých lidí a přesně jim vysvětlil, kde leží cíl.

O osm minut později Shifty přistály. Deringhouse vydal stručné rozkazy a pak se před stanem objevil nějaký stín.

„Kto tam?“ zeptal se.

Cizí řeč donutila Deringhouse rychle zareagovat. Ještě než cizí voják pochopil, kolik uhodilo, major vystřelil. Zásah jeho paprskometu zapůsobil tak rychle, že muž ani nestačil vykřiknout.

Zbytek byl prostý. Před každou chatrčí stála stráž. Všecky byly rychle a tiše přemoženy. Ještě méně potíží dělali ospalí vojáci uvnitř. Celá akce trvala čtvrt hodiny. Pak Deringhouse zajal dalších pětadvacet mužů. Od jednoho z nich se dozvěděl, že v okolí už žádní lidé z Východního bloku nejsou. Poslal dva své vojáky, aby přivedli muže, kterého zajali jako prvního.

Zatímco se nad džunglí zvedala vichřice, Deringhouse vedl výslech. O hodinu později už byl chytřejší. Největší nebezpečí bylo podle všeho zažehnáno, protože atomové zbraně Tomisenkovovy expedice byly očividně zneškodněny.

Podal Rhodanovi hlášení hypervysílačkou.

Bouře, kterou Deringhouse se svými muži přestál v ukořistěném stanu, znamenala pro generála Tomisenkova a jeho muže mnohem větší problémy.

Po strašlivém zážitku u jezera ztratil generál o čtvrt hodiny později třetího muže ze svého doprovodu, jenž zahynul při odstraňování mimořádně silné liány, která však nebyla liánou, ale nebezpečným hadem.

Byl to had velký jako boa constrictor. Patrně se lekl mužova nože, sklouzl mu po rameni a utekl do pralesa. Vojáci si mysleli, že také vyváží jen s úlekem, ale o několik minut později se dotýčný mladík zhroutil k zemi. Tomisenkov se k němu sklonil.

Krk, kde se mladíka dotkl had, opuchl tak, že byl snad širší než vojáková hlava. Muž zemřel během chvilky.

Pobočník vzal nůž z ruky mrtvého a sám dál klestil cestu pralesem. Za celou hodinu se nedostali dál než nějakých půl kilometru.

Když začalo svítat, zdálo se jim, jako by už džungle nebyla tak hustá. Navíc narazili na stezku, kterou před nimi vytvořil jejich předvoj, který zanedlouho dohnali. Byla to skupinka pěti lehce raněných mužů, nesoucích na nosítkách jednoho raněného v bezvědomí.

Téměř ve stejném okamžiku se v pobočnickově vysílače ozvala jiná skupina, která pochodovala pralesem ještě kus před nimi. Hlásila, že našla vhodné místo k utáboření.

O čtvrt hodiny později k nim dorazil Tomisenkov s ostatními.

Tábořiště se nacházelo na kruhové mýtině uprostřed džungle. Poblíž ze skály vytékal malý potůček. Jeho voda byla chladná a osvěžující, podle chuti obsahovala hodně železa. Teď měli příležitost postarat se o své raněné.

A pak přišla vichřice a hned za ní bouře.

Ještě než Tomisenkov se svou expedicí odstartoval ze Země, byl instruován, že díky mimořádně pomalé rotaci Venuše lze očekávat značné rozdíly mezi denními a nočními teplotami, a že se při svítání a v podvečer objevují mimořádné atmosférické jevy.

Ale pod pojmem mimořádné atmosférické jevy si Tomisenkov neuměl nic představit, proto se rozhodl, že vyčká, až co se stane.

Temné dunění, přicházející od východu, nahánělo hrůzu.

Když jim došlo, že ten zvuk ohlašuje něco skutečně nebezpečného, bylo už pozdě.

Orkán popadl jejich tábor jako obrova pěst. Podruhé za den ztratil Tomisenkov půdu pod nohama a proměnil se v létající hmyz. Tváře a ruce ho nesnesitelně pálily a řval by bolestí, kdyby nebyl tvrdým mužem.

Pak někam dopadl, něčeho se chytil, a bouře zuřila dál nad jeho hlavou. Ležel tak několik minut, ale připadaly mu dlouhé jako hodiny.

Mžoural před sebe a snažil se rozpoznat, co se to kolem něj vlastně děje.

Pak je spatřil.

Vylézali z křoví: Mravenci - nebo něco, co jako mravenci vypadalo. Byla to lesklá masa potvůrek, přičemž každá z nich měřila takových pět centimetrů.

Po zemi se jich plazily stovky. Když se k němu přiblížila první, Tomisenkov se ani nehnul a pozoroval ji. Doufal, že si ho nevšimne.

Potvůrka sklonila hlavu a kousla. Zařval bolestí, stáhl ruku k tělu a třásl s ní tak dlouho, až mravence setřásl. Na hřbetě ruky mu však zůstala malá, krvavá, zarudlá skvrna.

Tahle událost mravence očividně rozzuřila, protože zrychlili a chtěli se na něj vrhnout.

Zachvátila ho panika a vyskočil. Na bouřku zapomněl, a sotva vstal, hned se zase vznesl a letěl jako spadlý list vzduchem, aby o kus dál znovu tvrdě dopadl na zem a ztratil vědomí.

Hodinku bouře při setmění prožili Rhodan a jeho lidé pod ochranou džungle. Ze svých předešlých pobytů na Venuši věděli, že vysoká hradba lesa poskytuje nejlepší úkryt před vlivem vichřice a bouře.

Jeho tábor se nacházel na úpatí neobvyklého, hustě porostlého skalního výběžku.

Rhodan měl v úmyslu hned po odeznění bouře znovu vyrazit, aby mohl co nejdříve zaútočit na nepřátelské jednotky. Netušil přitom, že Tomisenkovova skupina je necelé dva kilometry od něj - na opačné straně skalního hřbetu, čnějícího do výšky asi jednoho sta metrů nad koruny stromů.

Na palubě STARDUSTU bylo všechno v pořádku.

Jakkoli bouře muže zaskočila, přece jen v nich zůstalo tolik smyslu pro pořádek a disciplínu, že se nejdříve ze všeho pustili do pátrání po generálu Tomisenkovovi.

Pobočník věděl jenom to, že generál odletěl k západu.

Vyzbrojení kapesními svítilnami pronikali do křoví. Narazili na armádu velkých modrých mravenců a měli dost rozumu, aby je velkým obloukem obešli.

Po hodině hledání Tomisenkova konečně našli. Právě se probíral z omráčení a klel jako pohan. Cítil, že si zlomil nějaká žebra.

Jeho lidé ho kousek cesty nesli, ale když se úplně vzpamatoval, odmítl a kráčel dál už po svých, i když přitom musel snášet značné bolesti.

Bilance, kterou mezitím provedli dva muži v táboře, byla děsivá: skupina se původně skládala z třiceti více či méně raněných a pomlácených mužů. Šest těžce raněných zemřelo, dalších osm nebylo k nalezení. Mezi dosud lehce raněnými byli dva mrtví a čtyři nezvěstní.

Museli znovu zbudovat tábor. Tomisenkov požádal pobočníka, aby navázal spojení s loděmi, které přistály v horách. Po několika pokusech se to pobočnickovi podařilo a Tomisenkov potom vydal rozkaz, aby se pro ně jedna z lodí vrátila a naložila je.

Na mýtině mezitím rychle vyrostlo několik chatrčí. Všichni věděli, že může trvat ještě několik hodin, než je loď v noci najde.

Tomisenkov se uvelebil na provizorním lůžku a začal s pobočníkem diskutovat o dalších šancích expedice. Zlomené žebro sice velmi bolelo, ale dalo se to vydržet, a to generálovi vracelo sebedůvěru.

Pobočník však zůstával skeptický.

„Podle mého názoru stojíme na ztracené vartě,“ říkal otevřeně. „Ta bouře dokázala, že nejsme připraveni odolávat ani zdejší přírodě. Navíc nemáme za nepřítele jen Venuši, nýbrž i mimořádně vyzbrojeného a technicky nadřazeného protivníka. Jak bychom tohle mohli přežít?“

Tomisenkov se rozzlobil.

„Za Rhodanovo objevení přece nemůžete dávat vinu velitelství flotily! Každý byl přesvědčen o tom, že se Rhodan zdržuje daleko ve vesmíru. Nikdo nemohl tušit, že se tu objeví zrovna v tuhle chvíli!“

Pobočník pokrčil rameny. Nemínil svému nadřízenému příliš odporovat.

„Co si myslíte o...,“ začal po chvíli Tomisenkov, ale vtom se pohnul závěs z lián.

„Kdo je?“ zvolal generál.

Zvenku se ozval bublavý zvuk.

„Podívejte se tam!“ rozkázal adjutantovi.

Pobočník vstal, rozhrnul závěs - a strnul. Zíral do dvou obrovských, žhnoucích, ohnivě rudých očí. Byly těsně před jeho tváří.

Zařval a ustoupil o krok dozadu, ale ten venku patrně nerozuměl legraci. Tomisenkov viděl jenom velký pařát, zakončený drápy, který projel závěsem a chytil adjutanta za límec. Ječícího pobočníka to pak vytáhlo ven a závěs byl přitom stržen k zemi. Venku před chatrčí se potácel obrovský stín s krvavými očima.

Výkřiky překvapeného muže náhle ztichly a pak se ozývaly jeťapavé, odcházející kroky.

Teprve pak se Tomisenkov vzpamatoval. Nedbaje zlomeného žebra vyskočil a zařval: „Poplach! Pomoc!“

Okamžitě ho slyšeli, ale v té tmě jeho lidé nemohli poznat, co se vlastně stalo. Vzplály ruční svítilny a kužele světla prohledávaly okolí tábora. Nicméně vojáci nenašli ani pobočníka, ani bytost, které padl za oběť. Země před Tomisenkovým obydlím byla poměrně tvrdá. Žádné stopy tam nenašli.

Generál zdvojnásobil hlídky. Právě když svým lidem kladl na srdce, aby byli obezřetní, vzadu za táborem se ozval divoký křik. Jedna ze svítilen pak zachytila hrůzu nahánějící obrázek.

Bytost, pohybující se jenom na dvou nohou, byla na první pohled velká jako půl obytného domu. Právě se vrhala na jednoho z těžce raněných. Popadla bezvládné tělo do zobáku a chtěla zase zmizet, když na ni posvítilo světlo a překvapilo ji. Zvíře zavřelo rudé oči a strnulo. Raněný začal křičet.

„Na co čekáte!“ zvolal Tomisenkov. „Střílejte přece! Střílejte!“

Rozkaz probudil v mužích život. Rázem pozvedl každý svou zbraň a střílel.

Ve světle svítilny bylo vidět, že řada projektilů zasáhla cíl. Kůže zvířete se na mnoha místech trhala a z ran vytékalo něco jako krev. Těžce raněný muž náhle ztichl.

Zvíře už o něj nejevilo zájem. Pustilo ho a dalo se na útěk. Při běhu jako by se mu nohy ještě více protahovaly. Několikrát se ozval jeťapavý, čvachtavý zvuk, pak zvíře roztáhlo přední běhy a vytvořilo tím z blány mezi nimi a tělem překvapivě velká křídla. Zamávalo, vzneslo se a bylo pryč.

Tomisenkov a jeho lidé strnuli děsem. Pak, po dvou či třech minutách, řekl kdosi, naplněn úctou: „Lítající ještěrka!“

Podívali se na muže, který se octl v zobáku prehistorického netvora. Muž byl mrtev.

Poté se už Tomisenkov neodvažoval vrátit do chatrče. Prikázal, že budou nocovat pod širým nebem. Víc než polovina lidí zůstala ve stráži. Tomisenkov celou dobu proklínal v duchu loď, která pro ně měla přiletět a bůhví kde se toulala.

Rhodan spal dvě hodiny. To mu prozatím stačilo, aby se občerstvil a nabral sílu.

Podle nejnovějších výsledků z paluby STARDUSTU určil další směr pochodu, při kterém by měli narazit nejméně na dvě skupiny uprchlíků.

Ještě se zabýval touhle prací, když jeden z jeho zaměřovačů ohlásil: „Támhle něco letí, pane. Je to velké jako letadlo, ale letí to úplně potichu.“

Rhodan vyskočil a zahleděl se na obrazovku zaměřovače. Spatřil zelenou skvrnu, zvolna se pohybující do středu obrazovky.

„Rychlost přibližně osmdesát kilometrů v hodině,“ udával spojař. „A teď to jde níž.“

Rhodan pozoroval obrazovku přimhouřenýma očima. Pokoušel se odhadnout, co to může být, ale kromě velikosti se nedalo prakticky nic jiného vyčíst.

Změna výšky letu posunula tu věc doprostřed obrazovky. Těsně předtím, než tam dolétla, se zarazila.

„Co je zase tohle?!“

Rhodan pochopil. Bylo to patrně nějaké zvíře a usadilo se na hoře na některém ze stromů v okolí.

„Bez starosti,“ řekl spojař. „Jenom zvíře. Asi to bude...“

Zarazil se.

„Slyšel jste to?“ zeptal se.

Napjatě naslouchali.

Po chvíli to znovu zaslechli. Byl to výkřik. Děsuplný lidský výkřik.

Rhodan bleskurychle reagoval. „Zjistěte směr!“ rozkázal spojaři.

A zmizel ve tmě.

O pár vteřin později byl jeho Shift připraven. Zvedl se s ním zastavil se nad spojařovou hlavou, dal si ukázat směr a pak tudy odlétl.

Shift měl svůj vlastní zaměřovač. Cizí veliké zvíře v něm byl jasně zřetelné.

„Obsadit zbraně!“ rozkázal Rhodan a přidal rychlost.

„Ale opatrně. Je tam člověk v nebezpečí!“

Vzdálenost od tábora ke zvířeti nedělala víc než dvě stě metrů. Když se Shift snesl na třicet metrů, Rhodanovi lidé už měli cíl před očima. Dívali se na něj pomocí infra.

Byl to děsivý pohled: holá létající ještěrka. Obří pták s velikým zobanem.

„Neutronový paprskomet!“ rozkázal Rhodan, nespouštěje objekt z očí. „Setinou!“

Rozkaz byl ihned proveden.

Nejslabší energetický stupeň neutronového zářiče stačil k tomu, aby zvíře pocítilo, že něco není v pořádku. Rozevřelo křídla a zvedlo se pár metrů nad koruny stromů.

Z člověka, kterého před chvílí slyšeli křičet, nic neviděli.

„Desetinou!“ přikázal Rhodan.

Intenzita neutronového zářiče zesílila. Zvíře zařvalo a chtělo uletět.

„Impulzní paprskomet!“ volal Rhodan.

Strašlivá zbraň zasáhla zvíře během letu a způsobila jeho zřícení do džungle.

Rhodan znovu přidal na rychlosti a přistál na místě, kam zvíře dopadlo. Vystoupili ze Shiftu a i přes filtry pocítili odporný zápach spáleného zvířecího těla. Balancovali na popadaných větvích k zdechlině, aby v jejich drápech našli bezvládné lidské tělo.

Rhodan ho zběžně prohlédl, když ho vysvobodili. Byl to muž, měl na sobě potrhanou uniformu a krvácel z různých ran. Rhodan mu ze všeho nejdřív dal několik arkonidských tabletek proti krvácení.

Toho muže neznal. Ovšem podle uniformy patřil k zemím Východního bloku. Pokud to přežije, bude moci podat závažné svědectví.

Opatrně ho odnesli k Shiftu a odletěli zpátky do tábora. Tam byl muž ošetřen a dokonce se zanedlouho probral. Opřel se o lokty a napřímil se.

„Kde to jsem?“ zeptal se rusky.

„Nerozumím vám,“ odpověděl Rhodan. „Mluvíte anglicky?“

Muž přikývl.

„Vy... vy jste Rhodan?“ zeptal se váhavě.

Rhodan přitakal. „A kdo jste vy?“

Možná, že zachráněný nemínil nic prozradit, přestože by měl být Rhodanovi vděčný za záchranu života, ale Rhodan svou otázku doprovodil silným sugestivním tlakem. Podobné metody se naučil díky arkonidskému hypnoškolení. Muž tak neměl šanci, proto odpovídal a říkal pravdu.

„Jmenuji se Trevuchin. Jsem osobním pobočníkem generála Tomisenkova.“

Rhodan spokojeně pokýval hlavou.

Pak položil další otázky. A Trevuchin, přestože si předsevzal, že Rhodanovi řádně zamotá hlavu, odpovídal přesně a podle pravdy. Tomisenkov nemohl usnout.

Žebro ho bolelo a události posledního dne byly příliš překotné, než aby na ně dokázal nemyslet. Sotva se mu podařilo upadnout alespoň do polospánku, vynořil se před ním obraz létající ještěrky, která chrlila oheň, chtěla ho chytit za límec a odnést si ho.

Obracel se z boku na bok a zíral na temný prales před sebou.

Pak se zahleděl na nebe. Hustá atmosféra a blízkost slunce, říkal si v duchu. Na Venuši nikdy nebude příliš jasno, na to je tu příliš hustý vzduch, a nikdy příliš tma, ze stejného důvodu.

Unavené oči zachytily reflektor, opisující kruh. Kruh začínal na severu, otáčel se k východu a jihu.

Tomisenkov mhouřil oči, aby ho neoslňilo světlo, až sklouzne přes tábor.

Chtěl je nechat přimhouřené, ale pak je vytřeštil.

Něco spatřil.

Křoví na okraji mýtiny se pohnulo a něco hranatého se vysouvalo ven.

Tomisenkov byl jediný, kdo to ve světle reflektoru spatřil. Nejdříve si myslel, že to je nějaké zvíře, ale pak uslyšel slabé, tiché bzučení, jako od stroje.

Perry Rhodan!

Myšlenka jím projela jako elektrická rána.

Rhodan našel tábor a útočí!

Generál to nedomýšlel a vyskočil.

Hranice mýtiny nebyla ani sto metrů daleko. Rhodan se bude k táboru blížit opatrně... Nemělo význam bránit se mu s tou hrstkou raněných a k smrti unavených mužů. Navíc, když už Rhodan na tábor zaútočil, bude na to perfektně připraven. V takové situaci záleželo jen na jedné věci: aby on, Tomisenkov, nepadl nepříteli do rukou.

Rozběhl se na severovýchod do křoví, zalezl do něj asi padesát metrů a pak vyčkával. Když čekal asi pět minut, aniž by se od tábora ozvaly nějaké zvuky, znervózňel. Podle jeho výpočtu musel Rhodan už dávno zaútočit.

Po dalších pěti minutách ho přemohla zvědavost a opatrně se plazil zpátky.

Když se dostal asi na patnáct metrů k mýtině, zaslechl hlasy. Nebyly ani tři metry daleko.

Kdosi tam mluvil anglicky.

Tomisenkov strnul, když zaslechl Rhodana, jak říká: „Bude někde tady v křoví. Nemůže být daleko. Hledejte ho, ale opatrně!“

Tomisenkov slyšel praskající větve a to ho znovu přimělo k pohybu. Prchal k severovýchodu, jak nejrychleji uměl.

Nebylo mu dvakrát dobře, když se vrhal do tmy džungle, ale nic jiného mu podle jeho názoru nezbývalo. Doufal jen, že ho objeví jeho lidé. A ještě něco mu vrtalo hlavou: Jak bylo možné, že Rhodan zcela bezhlučně a očividně bez boje zabral tábor.

Po chvíli - nevěděl, jak dlouho už je na cestě - se mírně stoupající země narovнала a pak začala zase klesat. Džungle opět houstla. Tomisenkov za sebou pořád slyšel dech pronásledovatelů. A nejenom jejich dech: i jejich výkřiky a volání.

Na tom nebylo nic divného. Jestli měli aspoň trochu použitelné svítilny, snadno jeho stopy objevili. Soustředil se tedy plně na to, aby zanechával co nejmenší stopy, a soustředil se tak dokonale, že málem vrazil do jakési rozložitě chlupaté hrudi. Ucítil zapáchající puch, který vanul shora do jeho tváře.

Tomisenkov reagoval instinktivně, a to byla jeho záchrana. Ne věděl, co je to za zvíře - jen tušil, že to je něco jako medvěd, i když to bylo třikrát větší než nejmohutnější sibiřský medvěd, jakého kdy viděl.

Generál prudce uhnul doprava, a tak ho první úder mocné tlapy minul. Hned poté následovala další rána, ale to už byl na zběsilém útěku.

Klopýtal pryč odtud a vůbec nevnímal směr, kterým prchal. Za sebou slyšel praskání, lámání větví a temný dusot.

Asi by zahynul, kdyby se na jeho stranu nepostavila náhoda.

Když přeskočil padlý kmen, země pod jeho nohama náhle po volila. Zaklel, hodil ruce do stran, aby se zachytil okraje díry, ale ta měla očividně větší rozměry než jeho rozpřažené ruce. Téměř bez odporu spadl do šachty, která byla ještě temnější než noc venku. Padal pět šest metrů do hloubky, aby přistál v prostoru, který se podobal trychtýři, jak ohmatáváním zjistil.

Strnul a pozorně naslouchal.

Slyšel bručení. Do šachty padaly kamínky a kousky hlíny. Pak bylo pár vteřin ticho. Nakonec se hrozivé zvuky vzdalovaly.

Tomisenkov si oddechl. Ať byl kde byl, před medvědem se za chránil!

Odvážil se škrtnout zápalkou a pozoroval okolí.

Vlastně byl zázrak, že pád přežil. Trychtýř byl vysoký asi čtyři metry a díra, kterou sem spadl, ležela asi tři metry nad místem, kde stál. Bylo tam víc takových otvorů a všechny ústily do trychtýře.

Stěny však bohužel byly příliš kolmé a hladké, než aby se Tomisenkov mohl vyhrabat nahoru.

Vytáhl kapesní nůž a snažil se ve stěnách, které jako by byly pokryty glazurou, vyříznout schody. Šlo to sice pomalu, ale šlo to. Věřil, že se odtud dostane. Důležité bylo, že patrně unikl Rhodanovým lidem.

Věřil, že dole je v bezpečí.

Teprve potom začal uvažovat o pravděpodobném účelu trychtýře a jeho různých vchodů. Bylo nápadné, že dno prostoru je do třetiny naplněno odpadem. Když na něm tak stál, cítil, že to není usazený prach, že tam budou i nějaké pevné předměty.

Znovu zapálil sirku a díval se, na čem stojí. Sáhł pod sebe a jeden předmět vyndal.

Byla to kost.

Tomisenkovovi se zvedł žaludek. Jak se sem dostala kost?

Trychtýř byl pravidelných tvarů, jako by jej vymlela voda. K tomu ta glazurovaná stěna. A díry...

Past!

To byla past, která patřila nějaké venušské bestii! Čas od času se přijde podívat, co sem spadlo, aby to sežrala!

Tomisenkov se znovu vrhl na stěnu a v panické hrůze ji začal opracovávat.

Perry Rhodan zaútočil na protivníkův tábor pomocí psychozářiče, který během zlomku vteřiny obsáhl celý tábor a vnuřil všem přítomným Rhodanovu vůli. Tomisenkovovi muži neměli nic proti tomu, aby byli zbaveni zbraní a spoutání. Nikdo se nebránil.

Teprve když byli všichni zabezpečeni, Rhodan ukončil umělé ovlivňování a zajatci začali klít.

Rhodan je nechal. Jednoho z nich si vzal na paškál a ptal se ho na generála Tomisenkova, který mezi přemoženými scházel. Tento muž měl hlídku blízko místa, kudy generál utekl, a pod Rhodanovou sugestivní silou ochotně vypovídal.

Nato Rhodan vyslal pátrací skupinu, ale ta se za hodinu vrátila. Bez úspěchu. Našla Tomisenkovovu stopu, posléze překrytou stopou nějakého velkého zvířete. To bylo všechno. Nikdo nevěděl, jak generál dopadl...

Rhodanův zátah pokračoval i poté, kdy se v blízkosti tábora snesla neohrabaná, staromódní raketa a přistála, aby naložila muže, které zajal. Zajal i pilota a zbývající členy posádky. Od pilota se pak dozvěděl, že divize disponuje ještě celkem osmdesáti loděmi.

Rhodan suše poznamenal: „Už jen devětasedmdesáti!“

Rhodan považoval Tomisenkova za pohřešovaného navždy. Byl přesvědčen, že svým překotným útekem ublížil nejvíc sám sobě. Žádný osamělý jednotlivec nemohl v džungli na Venuši přežít ani půl dne.

Dalším Rhodanovým cílem byla oblast, kde se utábořil zbytek divize. Podle všeho, co se dozvěděl od zajatců, to neměl mít lehké. Divize se v horách rozptýlila na velké ploše. Když se k tomu připočetla nepřehlednost hor, musel počítat s pravým partyzánským bojem.

Nemělo smysl zaútočit zbraněmi křížníku STARDUST. Palubní zbraně by zničily celé pohoří, než by získali jistotu, že dostali všechny uprchlé vojáky.

To však Rhodan nechtěl. Věděl, že může docílit úspěchu i s mnohem menšími zbraněmi. Při troše opatrnosti mohl do sáhnout svého, aniž by přitom musel zničit všechno kolem.

Rhodan nemínil zničit expedici Východního bloku. Naopak nejmilejší by mu bylo, kdyby jeho útok přežilo co nejvíce vojáků divize.

Jejich lodě však zničit chtěl, stejně jako je chtěl zbavit všech zbraní. Vše ostatní, včetně vlastních životů si měli ponechat.

Rhodan měl svou představu o tom, co by se se zbytkem divize tímto způsobem stalo.

Tomisenkov pracoval tak divoce, že ten plíživý, mlaskavý zvuk zaslechl málem příliš pozdě.

Strnul hrůzou, zarazil se, naslouchal přibližujícímu se neznámému zvuku a pak najednou cosi zasvištělo vzduchem.

Neuměl si pod tím nic představit. Uvnitř byla tma jako v ranci.

Neznámá bytost vydávala tak odporný pach, že se mu chtělo zvracet.

Znovu cosi zasvištělo a Tomisenkov dostal ránu do ramene. Málem upadl. Přestože se lekl, uvědomoval si, že ho udeřilo něco měkkého a silného asi jako paže.

Přikrčil se. Strach mu před očima vykouzlil roztančené barevné kruhy a vehnal mu pot do čela. V uších mu hučelo.

Ale tasil pistoli, sebral poslední zbytky odvahy a čekal.

Věc, kterou zaslechl, přišla jednou ze šachet, to bylo jasné. Skutečnost, že se pohybovala opatrně a zvolna, nasvědčovala, že nepůjde o oběť, pro kterou by byla tahle past určena, nýbrž zřejmě o tvůrce pasti.

Bytost byla patrně na rozpacích. Něco šustilo a pomlaskávalo, a pak na Tomisenkovovo rameno dopadla znovu ta měkká věc. Tentokrát se však pohybovala jistěji. Zůstala na rameni a proklouzla i do podpaží.

Tomisenkov čekal.

Teprve když ho neznámá bytost zvedla do vzduchu, vystřelil.

Rány zbraně ho naplnily jistým pocitem triumfu. Držel prst na spoušti automatické pistole, dokud nevystřílel celý zásobník.

Paže, která ho objímala, se začínala chvět. Tomisenkov cítil, jak jí ubývá sil a jak nakonec padá k zemi. Neznámá bytost ho sice pustila, zato však vydávala pekelný řev.

Tomisenkov vyhodil vystřílený zásobník a obratně na jeho místo zasunul nabitý.

Čekal.

Počítal s tím, že neznámá bytost zdechne, nebo uteče.

Proto se vydělil málem k smrti, když znovu zaslechl známé, zasvištění a když mu těsně před obličejem proletěla měkká paže. Tomisenkov změnil pozici a jeho lovec ho musel znovu hledat.

Generál ztrácel nervy. Nechtěl čekat, zda se ho raněnému zvířeti podaří znovu chytit. Namířil někam před sebe a stiskl spoušť.

Když vystřílel i druhý zásobník, upadl tváří do páchnoucího odpadu na dně trychtýře. Už neměl sílu. Marně se pokoušel zvednout, svaly ho neposlouchaly. Vzlykl a zůstal ležet.

Když se probрал z bezvědomí, bylo kolem něj ticho.

Naslouchal.

Měl dojem, jako by zpozvzdálí slyšel srkové zvuky - ale to bylo všechno.

Myšlenka, že tu bestii zahnal, mu dodala novou sílu. Postavil se na nohy, a když pět minut počkal a nic se neozývalo, znovu škrtl zápalkou.

Trychtýř byl stejně prázdný jako před půlhodinou. Ani stopa po neznámé bytosti. Jenom naproti ve stěně zely díry po kulkách.

Tomisenkov na ně nechápavě zíral.

První dávku vystřílel nalevo od jedné ze šachet, druhou napravo. V každém zásobníku měl padesát nábojů. Spočítal díry a přišel na to, že žádnou kulku nezasáhl. Ve stěnách bylo sto děr.

Ale proč to zvíře uteklo?

Byla to sice zajímavá otázka, jenže teď se hlavně těšil na to až vyleze ven z pasti. Horečně pokračoval v započaté práci a po další hodině už dírami ve stěně vylezl až do jednoho z otvorů.

Naštěstí dovnitř viselo několik bujných lián, které mu pomohly vyškrábat se zpátky na povrch planety.

Když se konečně dostal ven, nejdříve ze všeho zůstal chvíli ležet na břiše a ztěžka oddechoval. Pak vstal a pustil se dál původním směrem.

Po pronásledovatelích, které za ním Rhodan vyslal, nebylo nikde ani vidu ani slechu. Občas se sice ozvaly podezřelé zvuky ale ty odhadoval na zdejší faunu.

Pořád ho zajímalo, kudy odešlo zvíře, do jehož pasti se dostal

Po chvíli rozsvítil zápalku a rozhlížel se.

To, co spatřil, předčilo očekávání: Neuviděl stopy zvířete, ale zvíře samotné!

Nabízelo podivný, zstrašující pohled. Generál musel zapálit druhou a třetí zápalku a spálit je až k prstům, aby z toho obraz nic nepřehlédl.

Zvíře bylo bez pochyby mrtvé. A bylo měkká, trochu jako polyp, který žije na suchu. Tělo mělo asi půldruhého metru a na všechny strany čněla přes tři metry dlouhá tykadla – jedno z nich muselo být tou domnělou paží, která Tomisenkova zvedla do výšky.

Generál přemýšlel, proč to obří zvíře zemřelo. A nakonec došel k závěru, který mu připadal poněkud přitažený za vlasy: kulky zvíře nezasáhly, ale vyvolaly hluk a zápach střelného prachu. Takže muselo zemřít na jeden z těchto doprovodných efektů.

Strčil do pistole třetí zásobník a pokračoval dál. Způsob, jakým se vypořádal s polypem, mu dodal na přesvědčení, že z džungle vyvázne.

Rhodan mezitím získal přesné informace o záměrech, síle a konkrétních vztazích expedice-Východního bloku na Venuši.

Věděl, že měla pět set lodí.

Její vrchním velitelem byl generál Tomisenkov. Jemu byli podřízeni dva generálmajori, pět plukovníků a celá řada nižších důstojníků. Z generálmajorů zůstal naživu jeden, jmenoval se Lemonovič, a Rhodanovi zajatci se domnívali, že to bude právě on, kdo převezme velení nad zbytkem expedice, protože s tím, že by se Tomisenkov znovu objevil, už nikdo nepočítal.

Cíl expedice byl jasný, protože Rhodan kdysi po návratu z Venuše nic nezatajoval a veřejně vyhlásil, jaká tajemství a neskutečné bohatství techniky Venuše ukrývá.

Nová vláda Východního bloku chtěla využít situace a zmocnit se tohoto bohatství, aniž by věděla, o čem vlastně jde. Proto Tomisenkovova expedice odstartovala.

„S takovými lidmi by člověk mohl dobývat celý vesmír,“ stěžoval si Rhodan při pohledu na zajatce, „kdyby je pár šílených bláznů nezneužilo, pro své malicherné mocenské cíle.“

Kolem půlnoci se Rhodanova skupina, tedy i s Deringhousem, ocitla na úpatí pohoří, kde se skrýval zbytek nepřátelské divize.

Rhodan rozdělil hlídky a přikázal spojařům, aby odposlouchávali vysílání divize.

Ani ne o osmdesát minut později už byla mapa pokryta padesáti různými body: stanovišti rozptýlené divize nepřítele.

Body se táhly ve dvou, někdy i třech řadách přes střední část pohoří. Rhodan byl přesvědčen, že to jsou samá údolí. Lodě by nenašly místo na hřebenech či svazích...

Před svítáním vyrazili. Bull hlásil z paluby křížníku, že všech no je v pořádku. Nicméně čas plynul a bylo třeba co nejdříve proniknout k počítači uvnitř základny na Venuši, aby mohli vypočítat dráhu planety Poutník.

Skupina Shiftů letěla nad svahy hor k severozápadu. Pohybovala se ve výšce asi čtyř tisíc metrů.

Okolí na obrazovkách bylo velmi bizarní. Hory byly ještě mladé, jejich formace zubaté a ostré, nekompromisní – jak to pojmenoval Deringhouse.

Míjeli první z bodů na mapě. Rhodan změnil kurz přímo k centru domnělé nepřátelské základny, ale nadále letěl opatrně.

U skalní stěny klesali níž a níž do skalní kotliny. Uvnitř kotliny byla ještě tma.

Kosmickou raketu bylo zatím vidět jenom na obrazovkách zaměřovačů.

Rhodan přistál těsně u skály.

U Shiftů nechal čtyři muže na stráž. Spolu s ostatními pak pronikal džunglí proti nepřátelské lodi, jejíž pozice byla díky zaměřovačům přesně zjištěna.

Kráčeli po svých. Nepoužili transportní obleky, Rhodan to považoval za riskantní. Tímto způsobem však museli jít přece je ještě dvě hodiny, než dorazili na místo.

Mezitím se rozjasnilo i v údolí a Son Okura už nebyl jediným, kdo něco viděl.

Pak spatřili raketu.

Byla trochu ponořená do země a stála trochu nakřivo. Ale bezesporu byla v pořádku a šikovný pilot by s ní odstartoval, i v této poloze.

Stála na spodních křídlech, mezi nimiž byl vstup.

Zavřený vstup.

Rhodan své lidi zastavil.

„Ten vstup spálíme,“ navrhol. „Nemělo by nám to trvat déle než minutu. Na každé z nich bude takových dvacet členů posádky a nějací piloti. Nevím, kolik jich tady bude, ale buďte opatrní. Nechceme je pozabíjet, ale kdyby stříleli, budeme se bránit, ano?“

„Tak do toho!“

Generálmajor Lemonovič se se svou lodí schoval na samém konci severovýchodní řady úkrytů. Pak k němu přiletěla ještě další loď.

Lemonovič vydal rozkaz, aby jedna z lodí na jižním křídle odstartovala a letěla hledat generála Tomisenkova. Loď podle rozkazu odstartovala - ale od té chvíle se už neohlásila a Lemonovič se proto domníval, že se buď zřítíla, anebo že ji nepřítel sestřelil. To se týkalo i jeho spojení s Tomisenkovem a jeho pobočníkem. Začínal je považovat za mrtvé.

Proto vyhlásil zbytku divize, že generál Tomisenkov je patrně po smrti a že on, Lemonovič, jako nejvyšší důstojník jednotky přebírá velení.

Tím vyřešil jeden problém, ale od té chvíle si lámal hlavu, co má udělat jako další věc.

Úkryt považoval za bezpečný. To, čeho se obával nejvíc, se zatím naštěstí nestalo: že by nepřítel proměnil celou horskou oblast v rozvařený radioaktivní močál. Nevěděl, proč to Rhodan neudělal, ale každopádně ho to uspokojovalo.

Přesto však nemohl dopustit, aby muži hnili v úkrytech a aby v nich rakety rezavěly. Musel něco udělat.

Blížilo se ráno a Lemonovič seděl u černé kávy. Lámal si hlavu, jaký má vyhlásit rozkaz, když vtom se stalo něco, co ho jeho problémů zbavilo.

Kdosi rozrazil vstupní vchod do velínu a strčil do něj hlavu.

Lemonovič ho chtěl okřiknout, ale muž se nedal:

„Mám důležité hlášení, pane generálmajore! C145 byla napadena nepřítelem. Drží se už jen velín s pěti muži! Volají o pomoc. Rhodan se útoků osobně účastní!“

Lemonovič strnul leknutím.

Pak vyskočil, stiskl poplašné tlačítko, které rozeznělo sirény, a vykřikl na ordonanci: „Zbraňový důstojník se svými lidmi ihned ke mně!“

Dveře ztěžka zapadly. Lemonovič se sklonil nad mapu s vyznačenými stanovišti raket. Když vstoupil zbraňový důstojník, Lemonovič už věděl, jak bude střílet.

Popadl důstojníka za rameno a strhl ho nad mapu.

„Tady!“ ukázal. „Tady je C145! Před pár minutami ji Rhodan napadl. Vypalte salvu alespoň pěti obranných raket! Taková šance se jen tak nevrátí! A střílejte přesně! Nechci, aby rakety zůstali třet někde v horách jasné?“ Důstojník přitakal, a sdělil jednomu ze svých lidí souřadnice.

Pak se zarazil: „Rhodan už má C145 ve své moci, pane? Myslím tím... jestli je naše posádka už mrtvá?“

Lemonovič vykřikl: „Tady můžeme dostat Rhodana, a my ho taky dostaneme!“

Mladý zbraňový důstojník pokrčil rameny. „K palbě připravit!“

A za pár vteřin: „Pal!“

Čtyřicet lidí posádky se vzdalo hned. Ale ne všechny zvuky se daly ututlat, a pět mužů ve velínu zbystřilo. Zablokovali dveře, ale ani nejsilnější kov nedokázal odolat vlivu psychozářiče, s jehož pomocí pak Rhodan piloty přiměl, aby mu otevřeli.

Vstup se otevřel a Rhodan vběhl dovnitř. Pět mužů tam stálo v pozoru a tvářilo se, jako by byl vítaným hostem.

Rhodan přivolal Okuru.

„Zeptejte se ho, jestli hlásili napadení lodi!“

Okura přeložil otázku do ruštiny. Oslovený pilot přikývl a řekl pár slov. Okura překládal: „Informoval generála Lemonoviče o tom, že na loď někdo zaútočil, a že ten někdo jste vy osobně, pane.“

Rhodan se otočil a křikl:

„Okamžitě opustit loď! Nejvyšší nebezpečí!“

Vyvolalo to značný zmatek. Rhodanovi lidé věděli, že když jejich šéf něco takového řekne, pak to taky myslí docela vážně. Zajatci však neměli příliš naspěch, proto je Rhodanovi lidé museli pobízet zbraněmi.

„K Shiftům!“ volal Rhodan.

Když vyběhli z lodi, Rhodan ukázal zajatcům směr, kudy mají utíkat.

Son Okura překládal: „Běžte tímto směrem! Utíkejte, je-li vám život milý!“

Shifty byly připraveny ke startu, když Rhodan s Okurou dorazili. Okamžitě nasedli a vznesli se u skalní stěny nahoru. Rhodan svým lidem konečně vysvětlil, o čem jde:

„Současný velitel divize je o naší akci informován. Ví dokonce, že jsem se jí zúčastnil. Dá se tedy čekat, že se bez ohledu na životy vlastních lidí pokusí naši skupinu zničit. Jak víme, rakety Východního bloku jsou vyzbrojeny... ach, už jsou tady...“

Shifty byly zhruba v polovině skalní stěny, když se dole v údolí čtyřikrát po sobě zablesklo. Dva zásahy šly přímo do opuštěné rakety, dva další trochu jižněji.

Mocná tlaková vlna zasáhla za okamžik Shifty. Spolu s ní se ozvaly ohlušující zvuky explozí.

Shifty byly vybaveny stabilizátory přetížení i gravitace. Zůstaly tedy v rovnováze a nesly se dál vzhůru. Rhodan se díval do údolí. Věděl, že Shifty mají jistou vadu: dokázaly blokovat jenom jistý stupeň radiace. Silnější záření mohlo klidně proniknout na palubu.

Z lidí, které od rakety vyhnal, nebyli žádní vidět. Původně počítal s tím, že Lemonovič vyšle jednu raketu, ale vystřelil čtyři, takže Rhodan pochyboval o tom, že by někdo z posádky C 145 mohl vůbec přežít.

Přesto podal zprávu na STARDUST a dal Bullymu příkaz, aby sem co nejrychleji poslal Shift, vybavený štítem proti radiaci, a aby hledal případné přeživší muže.

Jeden z lidí poručíka Tannera mezitím zjistil, že na severním svahu hor explodovala pátá raketa a zanechala hluboký kráter.

Rhodan nyní věděl, že expedice Východního bloku je zase o jednu loď chudší.

Zbývalo jich už jen osmasedmdesát.

Generál Tomisenkov dorazil k okraji džungle.

Měl dojem, že sledoval stopu některého ze svých lidí. Přesto že taková stopa v džungli rychle zarůstala, naděje zůstala. Tady pochodovali jeho lidé, a když se bude držet stopy, dojde k cíli.

Během uplynulých hodin se Tomisenkov změnil.

Šel nahrbeně a měl úplně bílé vlasy.

Cestou zastřelil dvě medvědům podobná monstra, protože ho chtěla sežrat, jednoho hada zabil nožem a patnáct dalších zastřelil. Na konci cesty zůstal viset v pavučině, utkané z vláken silných jako prst, a už viděl pavouka, velkého jako člověk, když s mu konečně podařilo vysvobodit.

Když si pak chtěl odpočinout, vylezl si do koruny nejbližšího stromu.

Mezitím totiž zjistil, že život v džungli probíhá v několika rovinách. Nejspodnější patro patřilo polypům a velkým bílým červům.

Prostřední plocha byla asi pět metrů nad zemí. Patřila divokým zvířatům, všem těm prehistorickým žravým příšerám a medvědům.

Horní patro se nacházelo v korunách stromů, asi deset metrů nad zemí. Tohle byla říše pavouků.

Další patro bylo výš - dvacet, čtyřicet metrů nad zemí, měla nejméně obyvatel a většinou nebyli příliš nebezpeční. Každopádně se tam dalo žít, aniž by člověka hned sežrali, a Tomisenkov toho využíval. Zpočátku ho trochu rušily malé létající ještěrky, které mu přistávaly na hlavě a budily ho ze spaní, ale časem si na ně zvykl.

Jenom úplně nahoru na stromy se nesmělo. Tam začínalo něco jako páté patro - oblast velkých létajících ještěrek, kterým padl za oběť i Trevuchin, jeho pobočník.

Dokud však člověk zůstával ve větvích, nemusel se příliš obávat.

Kolem poledne znovu vyrazil. Pět hodin spánku stačilo, aby se občerstvil a nabral nové síly. Slunce proměnilo džungli ve skleník a dole byla teplota kolem padesáti stupňů, ale i na to si Tomisenkov zvykl.

Držel se cesty, kterou prokřestili jeho lidé. Štíhlé větve a šlahouny, které tu mezitím vyrostly, snadno odstraňoval a postupoval kupředu.

Po dvou hodinách se země začínala mírně zvedat. O pár minut později bylo stoupání už poměrně příkré a Tomisenkov se z toho začal námahou potit.

Z jednoho místa spatřil mezi korunami stromů vrcholky hor. Byl na místě! Byl v horách! Dokázal to!

V tu chvíli nepochyboval, že ještě ten den určitě narazí na někoho ze svých.

Už neměl klid.

Spěchal kupředu, aniž by se staral o cokoli jiného, v naději, že za nejbližším stromem potká některého z vojáků.

Ale nebyl to ani příští, ani přespříští strom. Teprve po dalších deseti hodinách namáhavé chůze se octl nad rozlehlým údolím v horách. Ke svému údivu zjistil, že vůbec není porostlé. Patrně to zavinily sopečné páry, které tam viděl stoupat k nebi.

Navíc tam bylo poměrně šero, takže viděl jen do vzdálenosti takových sta metrů. Protože však jeho lidé bezesporu pokračovali směrem do tohoto údolí, také se tam vydal.

Sotva za sebou nechal džungli, vzduch se změnil. Začal cítit síru. Zůstal stát a číchal. Ale nevypadalo to příliš nebezpečně, i když se zprvu rozkašlal.

Když potom mašíroval půl hodiny a začínal se divit, jak asi může být tohle údolí dlouhé, zaslechl zvolání, které patřilo jemu.

Bylo to rusky. Ale Tomisenkov už takovou dobu neslyšel lidský hlas, že se lekl i vlastní mateřštiny. Padl k zemi a schoval se za balvan.

„To jsem já, Tomisenkov!“ volal. „Kdo tam?“

Z úkrytu ve skalách se ozval smích. „Tohle vyprávěj někomu jinému! Tomisenkov je mrtvej!“

Tomisenkov zlostně vyskočil. „Tak se podívej, ty hlupáku Kdo jsem?!“

Strážný se nenechal zaskočit. „Zahod' zbraně, pak se na tebe podívám!“

Tomisenkov poslechl.

„Dobrá, já jdu!“

Muž vyšel z úkrytu, v rukou samopal. Dva metry před generálem se zastavil. Generál měl sice úplně bílé vlasy, byl neoholen a pokryt centimetrem špíny, nicméně strážný ho poznal.

„Generále...“, hlesl. „Skutečně vy!“

Strážný se otočil a ukázal do údolí: „Tam vzadu stojí C103. Je to poslední loď, kterou ještě máme.“

Tomisenkov se vyděsil, že nebyl schopen promluvit.

„Ne, to není tak docela správně,“ opravil se strážný. „Máme jich ještě pár, ale buď leží na nose, nebo nemají palivo, nebo se jim rozbil reaktor a tak dále. C103 je každopádně ta poslední která je ještě schopna letu.“

Tomisenkov si během pochodu nedělal příliš velké iluze, a tohle předčilo i ty nejhorší obavy. Potřeboval chvíli, aby překonal šok.

„Doved' mě k těm lidem!“ rozkázal strážnému.

Rhodan se choval systematicky a jednal rychle. Útok proti C145 zůstal ojedinělým případem. Nadále nechal své muže pracovat na různých místech současně a nedovolil jim podstupovat žádná rizika. Používali deflektory ve svých transportních oblecích, aby byli neviditelní. Umísťovali nálože na nepřátelské lodě tak, aby je zneškodnili a poškodili.

Při žádné z akcí se nepříhodilo nic nepředvídaného. Kolem poledne nepřítel vlastnil ještě tři lodě, o hodinu později už jenom jednu.

Loď C103 chtěl zničit s nejvyšší opatrností, protože z přeživších pěti tisíc vojáků Východního bloku se v její blízkosti ukrývalo více než dva tisíce mužů.

Mělo to vcelku jasný důvod.

Největší část těch, kteří přežili pochod džunglí, našla jako první právě loď C103, která byla umístěna nejdál na východě poboří. Protože však uprchlíci neměli v úmyslu po tak dlouhé cestě džunglí pochodovat ještě dál, většinou zůstali.

Nyní čekali, že na ně Rhodan zaútočí.

Když k nim Tomisenkov dorazil, rozhodl se, že vsadí všechno na jednu kartu, a začal Rhodanovi připravovat přivítání. Zároveň se snažil navázat spojení se zbylými muži v dalších údolích.

Zprávy, které od nich dostával, nebyly nikterak příznivé. Všechny vypovídaly, že nebylo možné zaznamenat žádné přiblížení nepřitele, přestože okolí raket bylo co nejpřísněji stráženo.

„Cože?“ zuřil Tomiscnkov. „Přece se neudělá neviditelným!“

Ještě méně vysvětlitelná se mu však zdála skutečnost, že při žádné z Rhodanových akcí, o nichž měl zprávy, nepřišel nikdo o život, když pominul zranění na kácejících se lodích. Všechno proběhlo téměř bez krve.

Jak to?

A proč?

Ze všeho nejdříve nechal z lodi vyložit dvě lafety pro obranné rakety a poblíž dal složit zásobu střeliva. Kdyby se Rhodanovi přece jen podařilo zmocnit lodi, nechtěl zůstat bezbranný.

Své lidi umístil všude kolem ve skalách po obou stranách údolí. Byli vybaveni nejen zbraněmi, ale i vysílačkami, aby mohli včas oznámit Rhodanův příchod.

Tomisenkov nařídil spojové ticho. Rhodan bezpochyby našel všechny úkryty raket právě podle vysílání spojařů.

Poslední Tomisenkovovo nařízení před útokem se vztahovalo zhruba na pět set lidí, kteří nedostali žádný mimořádný úkol. Bylo jim přikázáno, aby se pohybovali po prostranství kolem lodi, jako by se nic nedělo.

Pak Tomisenkov vyčkával.

Rhodan přišel od severu.

Chvilí tábor pozorovali.

„Vypadá to, že je všechno v pořádku,“ pane, poznamenal Deringhouse.

Rhodan se díval dalekohledem.

„Někteří zajatci tvrdili, že tu jsou dva tisíce lidí,“ řekl zamyšleně. „Tam dole je jich tak pět set: Kde jsou ostatní?“

Deringhouse pokrčil rameny. „Nemám tušení. Na lov?“

Rhodan se zasmál. „Patnáct set lidí na lov? To bych chtěl vidět... Kdepak, tam dole to není v pořádku!“

Deringhouse si vzal dalekohled a znovu pozoroval skalní svahy. Protože však Tomisenkov své lidi pečlivě poschovával, nikoho neviděl.

Major Nyssen a poručík Tanner přednesli návrh, že nebudou postupovat obvykle, a že celé údolí vyhodí do vzduchu nebo je spálí.

Rhodan to odmítl. „Potřebuju na Venuši každého muže,“ řekl.

Rozhodl se, že spolu s Tannerem a Deringhousem odletí dolů do tábora. Nyssen mezitím převzal velení nad Shifty.

S pomocí deflektorů se Rhodan s průvodci udělali neviditelnými. Viditelná zůstala jen ta část nálože, která vyčnívala z deflektorového pole. Nesl ji Tanner a chtěl ji umístit pod zadní letové křídlo.

Nevýhodou deflektorových polí bylo, že se takto chránění muži vzájemně neviděli a byli nuceni držet se za ruce, aby se neztratili.

Poručík Jossip ležel na studené skále už několik hodin a začínal proklínat celý svět včetně generála Tomisenkova, protože jim na hlídce zakázal i kouřit.

Vtom ho cosi zasáhlo do ramene.

Kámen, takový plochý oblázek.

Jossip se obrátil a pokoušel se zjistit, odkud přilétl. Asi shora, občas se tam kousek zvětralé horniny uvolnil. I bez Rhodanova přispění by tady člověk snadno mohl přijít o krk.

Jossip se vrátil do původní pozice a zíral před sebe.

Vtom se musel štípnout.

Kousek odtud viděl jakousi šedou polokouli o průměru nějakých patnácti centimetrů, jak se vznáší asi metr nad zemí. Mírně poskakovala a vzdalovala se.

Jossip zvedl pušku a zacílil.

Vtom mu někdo poklepal na rameno. „Nech toho,“ řekl kdosi. „Na co chceš střílet?“

Jossip se vylekaně otočil. Za ním stál kapitán Ljubol.

Jossip natáhl ruku a roztřeseně ukazoval před sebe. „Hele, támhle je přece...“

Zaraženě zmlkl. Polokoule byla pryč. Nicméně Ljubol byl zvědavý a Jossip mu všechno povyprávěl. Ljubol se pak zamračil a řekl: „Když mi dáš taky loknout, neprásknu tě.“

Poručík Tanner odhadoval, jak by ta loď měla co nejvhodněji spadnout. Rozhodl se pro zadní křídlo obrácené směrem do údolí, a umístil na ně nálož, aniž by si někdo něčeho všiml.

Exploze křídlo utrhne a loď spadne ve směru, kde přišla o podpěru.

„Hotovo?“ zeptal se Rhodan.

„Ano, pane,“ odpověděl Tanner.

Nemohl Rhodana vidět, ale cítil jeho dlaň.

„Opatrně zpátky!“ přikázal Rhodan.

Vraceli se stejnou cestou, kudy přišli. Před strážnými však Rhodan přikázal zapnout antigrav a pak řady strážných přeletěli, místo aby mezi nimi prošli jako předtím.

A vtom se stala ta smolná věc.

Deringhouse stál na šikmém balvanu, noha mu ujela, zaklel, a než stačil zapnout antigrav, skutálel se dolů a přistál na měkkém mechu pod skálou.

Jeho kletbu bylo slyšet a jeden ze strážných viděl i otisk Deringhouseova těla v mechu. Nesnažil se chápat, co se to stalo, zamířil a stiskl spoušť. Křičel na ostatní a ukazoval před sebe.

Další muži zahájili palbu.

Deringhouse byl chráněn energetickým ochranným štítem, nicméně zdroj energie transportního obleku byl příliš slabý, než aby zásoboval štít, deflektor a navíc i antigrav současně.

Major tedy byl v bezpečí před kulkami, ale nemohl už vzlétnout, a navíc se za okamžik stal viditelným. Utekł alespoň za nejbližší balvan a opětoval střelbu z paprskometu. Měl přitom na paměti Rhodanův rozkaz, že je nutné ušetřit životy, proto táhl paprsek těsně nad hlavami střelců, aby je donutil schovat se přec žhnoucím vedrem zbraně.

Úplný úspěch však neměl, protože si ho všímalo stále více lidí.

„Vydržet!“ zvolal odněkud Rhodan a Deringhouse nato jen za skřípal zuby. Byl přesvědčen, že ho Rhodan s Tannerem nenechají ve štýchu.

Generál Tomisenkov situaci ihned pochopil. Nepotřeboval ani minutu, aby zrevidoval svůj názor, že se protivník nemůže udělat neviditelným.

Rychle svolal své lidi i ze vzdálenějších stanovišť a nasadil je do boje v místě, kde se schovával a zoufale bránil Deringhouse.

V té chvíli Tanner aktivoval nálož. Detonace zvedla Deringhouse do vzduchu a odhodila ho kus stranou. Když letěl, viděl padající raketu která posléze zvedla mračno prachu.

Palba na okamžik ustala. Deringhouseův deflektor začal znovu pracovat a zároveň pocítil lehký tlak antigravu.

V té chvíli Nyssen udělal kardinální chybu. Aniž by se informoval o průběhu boje, vydal rozkaz ke generálnímu útoku. Všechny Shifty se vznesly a objevily nad údolím.

Rhodan vykřikl opačný rozkaz, jenže etér byl plný hlasů, takže ho Nyssen nemohl zaslechnout.

Shifty vyvolaly v řadách protivníků panickou hrůzu. Přistávaly naprosto nehlučně, bylo slyšet vzrušené hlasy, ale nikde nebylo nikoho vidět. O pár vteřin později se před očima strážných začaly tavit skály.

Tomisenkovým lidem zbyl jenom útek. Zvedali se z úkrytů a prchali pryč. Tomisenkov na to hleděl a zjišťoval, že proti tomuto nepříteli je téměř bezmocný.

Téměř!

Existovala však ještě jedna možnost!

Přivolal si své tři důstojníky a spěšně jim vydal příkazy. Oficiři se pak vydali na cestu - nejdříve ve směru k severnímu východu z údolí.

Rhodan rozkázal zastavit boj.

V té chvíli protivník znovu zahájil palbu proti Shiftům. Protože však Shifty byly chráněny energetickým polem, nezmohly proti nim nic ani malé rakety a granáty.

Rhodan vydal rozkaz ke startu, když se přesvědčil, že se všichni vrátili na svá místa.

Průzkumné lodě se vznesly a vystřelily vzhůru k nebi.

Všechny - až na jednu.

Deringhouse se mezitím přemístil dál na sever a letěl ke zbylému Shiftu. Slyšel před sebou hlasy. Posádka Shiftu sice následovala Rhodanův rozkaz, i když se na ni nestřílelo, ale měla problémy s nahozením generátoru.

Major mužům rozkázal aby okamžitě zapojili transportní obleky a odletěli na jiný Shift, sám však zůstal, aby zjistil příčinu, proč loď nevlétla.

Uvnitř nic nenašel, ale když se podíval pod Shift objevil oválný otvor, kde byl předtím umístěn impulzní zdroj. Někdo ho odstranil. Někdo, kdo nevěděl nic o stavbě lodi, protože jinak by vyřízl generátor.

Nicméně ztráta zdroje stačila, aby se loď nemohla pohnout.

V té chvíli na Deringhouse někdo znovu vystřelil. Někdo, kdo objevil otisk jeho nohy v písku.

Střelba nebyla soustředěná. Deringhouse se napřímil a asi dvacet metrů daleko uviděl hlaveň samopalů, vyčnívající zpoza skály. Tasil paprskomet, rozpálil skálu doběla a pak se dal na ústup. Vznesl se a následoval Shifty.

Střelba v údolí utichla, nebylo po kom střílet...

Rhodanovi lidé s sebou vzali tři zajatce. Rhodan je mínil vyslýchat.

Deringhouse mezitím podával krátkou zprávu o tom, jak by jeden ze Shiftů vyřazen z provozu. Rhodan zvedl obočí a pokýval hlavou: „Tam dole vládne patrně docela chytrý muž!“

Tomisenkov vzal na vědomí, že v boji přišel o sedm mužů a dvaadvacet mužů bylo těžce zraněno.

To ho tolik nezajímalo.

Právě se radil se specialisty na elektroniku lodi C103.

„Vezměte ten vyříznutý blok a vraťte ho zpátky do té jejich lodě,“ prikazoval. „To přece nemůže být tak těžké. A pak ji uveďte do provozu.“

Nasazení bloku do Shiftu nebylo těžké, protože oválné vyříznutí bylo nepravidelné, takže jej stačilo zavařit. Spojení mezi přístroji na palubě Shiftu bylo bezdrátové, loď by měla být opět funkční.

Úkolem expertů bylo opatrně zjistit, jak loď reaguje na nejrůznější tlačítka a páčky v ovládacím panelu.

Za další hodinu to věděli. Uměli s ním letět, jezdit po zemi a zahýbat.

Tomisenkovův úkol byl splněn.

Rhodan vedl výslech na břehu malého jezera, asi v polovině cesty mezi C103 a STARDUSTEM. Vyslychal muže osobně. Když se dozvěděl vše, co potřeboval vědět, přivedlo ho to k zamyšlení.

„Objevil se Tomisenkov,“ řekl majoru Deringhouseovi. „Nikdo netuší, jak se mu podařilo projít džunglí, ale každopádně je zase ve hře.“

Deringhouse překvapeně vzhlédl. „To ušel..., počkejte..., takových dvě stě kilometrů pěšky džunglí na Venuši... Asi jen s automatickou pistolí v ruce.“

„A polovinu cesty ušel v noci,“ dodal Rhodan.

Deringhouse přikývl. „Klobouk dolů... Co máte v úmyslu, pane?“

Rhodan pokrčil rameny a usmál se. „Už nic. Protivník nemá žádnou loď. Možná si opraví ten zbylý Shift. Aspoň nebudou muset chodit pěšky...“

Krátce po startu Rhodan přivolal z paluby STARDUSTU teleportera Tako Kakutu.

Tento Japonec byl mezi Rhodanovými mutanty jediným, který uměl překonávat velké vzdálenosti silou vůle - až 50 000 kilometrů - a to způsobem, podobným transici.

Byl také jediný, kdo byl schopen proniknout ochranným energetickým štítem, který počítač základny vystavěl ke svému za bezpečení před okolním děním.

Rhodan na tuto možnost myslel od samého začátku. Protože však byla spojena s jistým rizikem, nejdříve si ji chtěl rozmyslet. Teď, když se rozhodl ušetřit Tomisenkovovy muže, neváhal a vydal Japonci odpovídající rozkaz.

Když se na obzoru vynořila silueta lodi STARDUST, Rhodanovi lidé propadli téměř dětinskému nadšení.

Shifty se nesly v obvyklé výšce deseti metrů nad korunami stromů džungle. Posádkám už sice nehrozilo bezprostřední nebezpečí, ale na palubě křižníku měly přece jen podstatně větší pohodlí. Měkkou postel, slušnou snídani a především čas na odpočinek.

Reginald Bull byl na návrat malé výpravy připraven. Už ve vzdálenosti dvaceti kilometrů bylo možné vidět otevřený vstup na křižník.

Tako Kakuta mezitím plnil rozkaz.

Ohlásil se, že pronikl zábranou a je na cestě k základně. Skok se podařil bez problémů. Rhodan odhadoval, že bude potřebovat ještě aspoň hodinu, aby od počítače dostal svolení ke zrušení energetické bariéry.

„Mám to!“ zvolal nadšeně kapitán Ljubol.

Zíral na cílovou obrazovku neutronového zářiče. Pohnul rukou. Nejdříve se nestalo nic, ale o pár vteřin později se stroje v dosahu neutronového děla rozpadly na prach.

Generál Tomisenkov spokojeně mručel. „Už byl nejvyšší čas!“ řekl káravě. „Támhle se blíží!“

Snažil se nedívat na obrazovku, která přenášela okolí Shiftu v severovýchodním směru. Silueta obrovitého kulatého křižníku ho zneklidňovala a vnucovala mu myšlenku, že to, co si předsevzal, je snad přece jen přehnané a nerozumné, než aby to on a jeho lidé přežili.

Pokusili se ovládnout Shift a pustit se po Rhodanových stopách. Tak objevili STARDUST. Ke křižníku se neodvažovali, nicméně doufali, že ho Rhodan někdy opustí.

Teď kapitán Ljubol objevil, jak se zachází s jednou z palubních zbraní.

To jejich šanci zvýšilo.

„Zaměření!“ vykřikl muž před přístroji.

Ale bylo pozdě.

Shift se začal třást. Rhodan pochopil, že jde o zásah neutronovým dělem. On i jeho muži by určitě zahynuli, nebýt Rhodanovy neuvěřitelné schopnosti umět se ve zlomku vteřiny správně rozhodnout.

Popadl řízení a sklonil Shift dolů ke větvím džungle.

Člun zapadl do zeleně, ozývalo se lámání větví, ale pak se tři metry pod hladinou stromů zastavil a ztratil se tak z dohledu protivníka.

Deringhouse se ozval navykým tónem hlasu: „Mám nepřítele, pane. Střílím!“

Deringhouseův Shift pálił z impulzního děla.

Hned první salva by proměnila Tomisenkovův Shift v hroudu rozžhaveného železa, kdyby generál bleskurychle nezareagoval a nevzléł.

Tudíž je Deringhouseův výstřel zasáhl jen na zádi, ale právě v místech, kde byly stroje, důležité pro neutralizační pole. Výsledkem bylo, že se Shift naklonil a padal dolů jako kámen. Propadl mezi větvemi stromů. Tomisenkov se přitom udeřil do hlavy, až ztratil vědomí.

Rhodan byl nedaleko a sledoval pád stroje mezi kmeny.

Za Tomisenkovým Shiftem letěl další.

„Deringhousi, to jste vy?“

„Ano, pane! Ten chlápek mi neuteče!“

„Nechte ho na pokoji!“ přikázal ostře Rhodan.

„Ale vždyť on používá naše vlastní zbraně!“ namítal major.

„Přesto!“

Deringhouse uposlechl a vrátil se.

Shifty se zformovaly k letu. Přestože měl Tako Kakuta poměrně přesnou představu o tom, jak počítač základny zareaguje na jeho svévolné vniknutí, stejně se necítil nijak dobře, když se propracovával chodbami základny v nitru hory.

Byl sledován, o tom nebylo pochyb. Na základně bylo takové vybavení všude. Stěny tu měly doslova oči a uši.

Když měl za sebou polovinu cesty útroby hory, počítač s patrně uvědomil, kam má namířeno. Napravo se otevřela stěna a na chodbu vyběhli bojovní roboti.

Tako se nebránil. Roboti ho chytili a odvezli dolů výtahem do místnosti, určené pro zajatce. Tam ho počítač podrobil výslechu.

Aniž by s tím Tako mohl něco udělat, stroj pronikl do jeho myšlenek, které pak počítač přesvědčily, že nesmí nadále držet základnu pod ochranou, pokud se Perry Rhodan - muž, který tuto zábranu naprogramoval - nemá ocitnout ve vážném nebezpečí.

Počítač provedl rozhodovací proces a pak se na palubě STARDUSTU ozvala zpráva: „Ochranný štít základny bude od třinácti hodin deseti minut do třinácti hodin dvaceti minut otevřen! Vlétněte v tuto dobu!“

Rhodan připravil loď.

Kapitán Ljubol seděl na vrcholku obrovského stromu a rozhlížel se po STARDUSTU. Další muž dřepěl vedle něj a hlídal, aby na Ljubola nezaútočila velká létající ještěrka.

Generál Tomisenkov čekal dole na zemi, zatlačoval si bouli na hlavě a čas od času se zeptal, jestli je něco nového.

Čtvrtý muž týmu balancoval na vraku Shiftu, zachyceném ve větvích, a snažil se najít nějakou možnost jeho využití.

STARDUST vypadala impozantně, nicméně když se celou půlhodinu ani nehnula, Ljubol nabył dojmu, že tam číhají zbytečně.

Větší úspěch zaznamenal muž ve vraku, i když to byl úspěch, který Tomisenkova zahnal k hranici zoufalství. Technik totiž zjistil, že si se Shiftem absolutně neví rady.

„Tak z něj aspoň vyndejte ten kanón, co s ním Ljubol střílel!“ vrčel Tomisenkov.

„To nemá smysl, generále,“ odpovídal technik. „Všechny palubní zbraně jsou zásobeny centrálním generátorem, a ten je poškozen nejhůř.“

Tomisenkov mu nevěřil, dokud mu technik všechno neukázal a neobjasnil. Teprve pak byl generál ochoten přiznat, že tohle kolo prohrál. Kolo s nejvyšší sázkou do hry.

Pochopil, že teď jsou jeho lidé odkázáni jen na to, aby s Rhodanem uzavřeli mír. Buď se na Venuši naučí žít, nebo budou muset počkat na záchrannou expedici. Otázkou však bylo, jestli do té doby vůbec přežijí.

„Ljubole, slezte dolů!“ zvolal generál.

Kapitán uposlechl. Byl rád, že může opustit vrchol stromu. Nebyl ani o dva metry níž, když se křižník pohnul a zrychlil směrem k horám. Ovšem to už Ljubol neviděl.

„Tenhle letoun,“ řekl Tomisenkov svým lidem a pohrdavě ukázal nahoru na strom, „už není použitelný. Budeme se tedy muset do tábora probít pěšky. Bude to tvrdý pochod, ale to, co se podařilo jednotlivci, ve čtyřech zvládneme. Ljubole - vezměte si kompas a jděte napřed. Základní pravidlo zní: držet se při sobě a na nic zbytečně nesahat!

Kupředu!“

Nejdříve to šlo docela dobře, ale když začalo zapadat slunce, hlavami jim zakroužily černé myšlenky. Byli na cizí planetě a neměli žádnou loď, na níž by mohli Venuši opustit. Budou tu muset zůstat!

Několik hodin nikdo z nich nepromluvil.

Pak je přepadly dvě bytosti, podobné medvědům. Zbavili se jich pomocí ručních granátů a pokračovali v cestě.

Než se vrátí do tábora, budou muset ještě nescíslněkrát bojovat o holý život...

Počítač se věnoval výpočtu křivky dráhy planety Poutník a oznámil že tento problém vyřeší za dvě hodiny.

Kdyby se na základnu dostali jen o pouhý den později, už by jim nemohl pomoci.

Rhodan se spojil s plukovníkem Freytem v Galakto City. Freyt se zatvářil navýsost šťastně, když mu sdělil, že se STARDUST za několik hodin vrátí na Zemi.

„Víte, pane,“ řekl, „moji lidé mi pomalu nerozumějí. Chtějí, abych něco podnikl proti expanzi Východního bloku, a já...“

Rhodan přikývl.

„Dáme to do pořádku. Nedělejte si s tím starosti. A prozatím pomlčte o našem přiletu, ano?“

Když ukončili spojení, Rhodan se otočil k Bullymu a řekl: „Do budoucna budu muset trochu více přemýšlet o lom, co se všechno může stát. Naše loď vybavíme kódem, na který základna na Venuši zareaguje a vpustí je.“

„Díky!“ odpověděl Bull.

„Zač?“

„Za důvěru!“

„Ale nech toho...“

Z počítače přišel signál: „Konec výpočtu za padesát minut!“ řekl mechanický hlas.

Bull vstal. „A co budeme dělat teď?“

Rhodanova tvář náhle ztvrdla. „Myslím, že už jsme prokázali dostatek trpělivosti,“ řekl tiše, nicméně hrozivě. „Když se lidé na Zemi nechtějí sjednotit sami, pak je sjednotíme my! Nemůžeme vesmíru pracovat s faktorem nejistoty v zádech. Musíme si udělat čistý stůl a začneme s těmi, kdo nechtějí, aby se Země stala společným domovem všech lidí! Všechny pozemšťany!“ Na západě se probudila k životu jedna z mnoha sopek. Chrlila lávu do výšky mnoha set metrů a zalévala potměnou krajinu narudlým světlem.

„Jako maják!“ zamumlal Bully.